

LIBRI I JOSHUAS

Perëndia jep urdhër për të hyrë në tokën e premtuar

1 Pas vdekjes së Moisiut, shërbëtorit të Zotit, Zoti i tha Joshuas, birit të Nunit, ndihmësit të Moisiut: ²«Shërbëtori im, Moisiu, vdiq. Erdhi koha, kur ju duhet të hyni në vendin që do t'ju jap unë. Udhëhiqje mbarë popullin e Izraelit për të kaluar Jordanin! ³Çdo copë toke që do të prekni, do t'ju takojë juve, sepse ia kam premtuar Moisiut. ⁴Territori juaj do të shtrihet nga shkretëtira, në jug, deri në malësinë e Libanit, në veri; nga Eufrati në lindje, duke përfshirë mbarë vendin e hitasve, deri në Detin Mesdhe, në perëndim. ⁵Para teje nuk do të jetë në gjendje të qëndrojë asnjë armik, sepse unë do të të përkrah gjatë tërë jetës sate, pikërisht siç bëra me Moisiun. Kurrë nuk do të ta mohoj ndihmën time, kurrë nuk do të të lë në baltë.

⁶Guxim dhe vendosmëri! Nën udhëheqjen tënde ky popull do ta shtjerë në dorë vendin që ua premtova me be të parëve tuaj. ⁷Mbështetu me guxim dhe me vendosmëri në atë që të tha shërbëtori im, Moisiu! Ligjin tim, që të dorëzoi ai, zbatoje deri në hollësitë më të vogla! Vetëm atëherë do të të shkojë mbarë gjithçka që do të ndërmarresh. ⁸Lexoje Ligjin tim në mënyrë të rregullt e me zë të lartë para mbarë popullit dhe mendohu ditë e natë për të, që tërë veprimi yt të drejtohet sipas udhëzimeve të mia. Atëherë do të kesh sukses dhe do të përfundosh mirë gjithçka që do të nisësh.

⁹E përsëris: guxim dhe vendosmëri! Mos u frikëso dhe mos u shkurajo, sepse unë, Zoti, Perëndia jote, jam me ty kudo që të shkosh!»

Joshua përgatit hyrjen në tokën e premtuar

¹⁰⁻¹¹Pastaj Joshua urdhëroi që komandantët të kalonin nëpër fushim dhe të shpallnin gjithkund: «Brenda tri ditësh do të kalojmë Jordanin dhe do të shtiem në dorë vendin që do të na japë Zoti. Përgatitni ushqim të mjaftueshëm për marshim!»

¹²Joshua i tha fisit të Ruvenit, të Gadit dhe gjysmës së fisit të Mënasheut:

¹³«Moisiu, shërbëtori i Zotit, ju premtoi: «Zoti, Perëndia juaj, do t'ju japë, në këtë anë të Jordanit, atdheun tuaj.» Tani mbani mend se ç'ju urdhëroi atëherë! ¹⁴Gratë, fëmijët dhe kopetë tuaja mund të rrinë në këtë anë të Jordanit, por të gjithë burrat tuaj, të aftë për shërbim ushtarak, duhet ta kalojnë Jordanin në krye të fiseve të tjera dhe t'i ndihmojnë ¹⁵për ta pushtuar tokën, që do t'ju japë Zoti, Perëndia juaj. Vetëm pasi Zoti t'ua ketë dhënë edhe fiseve të tjera izraelite atdheun e tyre, ju mund të ktheheni dhe të nguleni këtu, në vendin në lindje të Jordanit, që ju dha Moisiu.»

¹⁶Ata iu përgjigjën Joshuas: «Ne do të bëjmë gjithçka që na ke thënë. Dërgona ku të duash, ne do të shkojmë. ¹⁷Ne do të të dëgjojmë, siç e kemi dëgjuar edhe Moisiun. Zoti, Perëndia jote, le të të përkrahë ty, siç e përkrahte edhe Moisiun. ¹⁸Kush të kundërshton dhe nuk i zbaton urdhrat e tu, duhet dënuar me vdekje. Por, guxim dhe vendosmëri!»

Një grua kënanase ndihmon zbuluesit izraelitë

2 Nga Shitimi, Joshua dërgoi fshehtas dy njerëz në anën tjetër të Jordanit dhe i urdhëroi: «Bëni zbulim në vendin matanë Jordanit dhe veçanërisht në qytet Jeriho!»

Zbuluesit hynë në qytet dhe u ndalën në shtëpinë e një prostitute me emrin Rahava, për të kaluar natën.

²Po atë mbrëmje mbreti i Jerihos u njoftua për arritjen e zbuluesve izraelitë në qytet. ³Ai menjëherë dërgoi rojtarë të Rahava, të cilët e urdhëruan: «Dorëzohi menjëherë ata dy njerëzit që kanë ardhur tek ti. Ata kanë marrë detyrë që të bëjnë mision zbulimi në vendin tonë.»

⁴⁻⁶Rahava i fshehu të dy në tarracën e shtëpisë së saj nën një grumbull liri dhe u tha rojtarëve: «Po, ishin dy njerëz tek unë. Por nuk e di prej nga erdhën. Pa rënë nata, para se të mbyllej porta e qytetit, ata u larguan nga qyteti. Nuk e di në ç'drejtim kanë shkuar. Por, në qoftë se nxitoni pas tyre, mund t'i arrini.»

⁷Rojtarët menjëherë filluan ndjekjen dhe vrapuan deri në kalimin e Jordanit. Porta e qytetit u mbyll pas tyre.

Kënanasit i lëshon zemra

⁸Para se të dy zbuluesit të binin për të fjetur, Rahava u shkoi në tarracë ⁹e tha: «E di se Zoti jua ka dhënë juve këtë vend. Të gjithë banorët e tij dridhen prej jush; ata janë të paralizuar nga frika. ¹⁰Ne kemi dëgjuar se Perëndia juaj jua hapi rrugën nëpër Detin e Xunkthtë kur dolët nga Egjipti. Gjithashtu e dimë se i keni mundur dhe vrarë të dy mbretërit amoras, Sihonin dhe Ogun, në anën tjetër të Jordanit. ¹¹Prandaj na lëshon zemra të gjithëve. Askush prej nesh nuk guxon të luftojë kundër jush, sepse Zoti, Perëndia juaj, ka pushtet në qiell dhe në tokë. ♦ ¹²⁻¹³Ju lutem, betohuni për emrin e tij, që ju do ta trajtoni familjen time ashtu siç ju kam trajtuar unë ju. Besën tuaj ndaj meje provojeni me vepra: Kurseni prindërit, vëllezërit e mi, motrat e mia, si dhe të gjithë pjesëtarët e shtëpisë së tyre, dhe na shpëtoni nga vdekja!»

¹⁴Zbuluesit iu përgjigjën: «Zoti le të kërkojë prej nesh jetën tonë në qoftë se i ndodh gjë ndonjërit prej jush!»

Por mos i thoni askujt se ne ishim këtu. Atëherë ne do ta mbajmë besën dhe, kur Zoti të na e japë këtë vend, ne do të të kursejmë ty dhe pjesëtarët e shtëpisë sate.»

♦ Ky është rëfimi i politeistit të kthyer. Raporti për moralin e armikut është faktori kyç: tani Izrael mblidhet në vendin e mblehjes.

Kthimi i zbuluesve

¹⁵Shtëpia e Rahavës ishte ndërtuar mu mbi murin e qytetit. Kështu që Rahava, me anë të një litari, i zbriti ata nga dritarja e saj matanë murit. ¹⁶Ajo i porositi zbuluesit: «Tani shkoni në mal dhe fshihuni atje, që të mos bini në duart e ndjekësve. Pritni tri ditë, derisa ata të kenë hequr dorë nga ndjekja. Atëherë mund të ktheheni pa frikë në fushimin tuaj.»

¹⁷Duke u ndarë nga ajo, zbuluesit i thanë: «Ne jemi betuar para teje se do të kursehesh. ¹⁸Dëgjo se ç'duhet të bësh! Lidhe këtë kordon të kuq në dritaren, nëpër të cilën ti po na zbret, dhe merr prindërit e tu, vëllezërit, motrat dhe të afërmit e tjerë në shtëpinë tënde. ¹⁹Askush prej tyre nuk duhet të largohet që këtu. Kush del dhe vritet, është vetë fajtor. Për këtë ne nuk do të marrim asnjë përgjegjësi. Por, në qoftë se vritet njeri brenda shtëpisë, ne do të jemi fajtorë. ²⁰Veç mos i trego askujt për këtë! Ndryshe nuk do të jemi të lidhur me besën që kemi bërë.»

²¹«Mirë, – tha Rahava, – le të bëhet ashtu!» Kur ikën zbuluesit, ajo e lidhi kordonin e kuq në dritare.

²²Të dy burrat u fshehën për tri ditë në malësi, derisa ndjekësit e tyre u kthyen në qytet. Rojtarët i kishin kërkuar gjithandej, në të gjitha rrugët në mbarë rrethinën, por nuk kishin gjetur asnjë. ²³Pastaj zbuluesit morën rrugën e kthimit. Ata zbritën në luginën e Jordanit, kaluan lumin dhe arritën në fushimin e izraelitëve. Ata e njoftuan Joshuan për atë që kishin bërë, ²⁴dhe e siguruan: «Zoti na e ka dorëzuar mbarë vendin. Të gjithë banorët e vendit dridhen para nesh.»

Kalimi i Jordanit

3 Mëngjesin tjetër, Joshua, bashkë me të gjithë izraelitët, u nis herët nga Shitimi dhe shkoi deri në bregun e Jordanit. Atje ngritën fushimin e tyre. ²Ditën e tretë, Joshua i dërgoi përsëri komandantët nëpër fushim ³dhe u dha urdhër: «Kur të shihni se priftërinjtë e fisit të Levit dalin jashtë fushimit me arkën e besëlidhjes së Zotit, Perëndisë suaj, nisuni dhe u shkoni pas! ⁴Ata do t'ju tregojnë rrugën, sepse nuk keni shkuar ndonjëherë asaj rruge. ♦ Por, mos iu afroni shumë arkës; mbani një largësi prej afro një kilometri!» ⁵Ndërsa popullit Joshua i tha: «Përgatituni! Shikoni që të jeni (ritualisht) të pastër, ♦♦ siç kërkon Zoti prej popullit të tij, sepse nesër Zoti do të kryejë një mrekulli për ju.»

⁶Të nesërmen, Joshua u dha urdhër priftërinjve: «Merreni arkën e besëlidhjes dhe ecni përpara nesh nëpër Jordan!» Atëherë priftërinjtë e ngritën arkën e besëlidhjes mbi supe dhe dolën përpara popullit për ta udhëhequr.

⁷Zoti i tha Joshuas: «Sot do të vërtetoj para të gjithë izraelitëve se ti je udhëheqësi i tyre. Të gjithë ata do të vënë re se të përkrah, siç përkrahja Moisiun. ⁸Jepu urdhër priftërinjve që mbajnë arkën e besëlidhjes: «Sapo të keni hedhur hapin e parë në ujën e Jordanit, ndalni!»»

⁹Atëherë Joshua i thirri izraelitët të afroreshin e u tha: «Dëgjoni se çfarë ka për t'ju thënë Zoti, Perëndia juaj: ¹⁰⁻¹³Zgjidhni 12 njerëz, nga një prej çdo fisi! Arka e besëlidhjes së Zotit, të cilit i takon mbarë bota, do të shkojë përpara jush ♦♦♦ dhe do t'ju hapë rrugën nëpër Jordan. Sapo priftërinjtë që e mbajnë, të vënë këmbët në ujën e Jordanit, asnjë pikë ujë nuk do të rrjedhë më. Lumi do të mblidhet si digë. Kështu, do ta kuptoni se keni një perëndi të gjallë. Ai do ta mbajë premtimin dhe do t'i dëbojë nga vendi para jush kënanasit, hitasit, horasit, perizasit, girgashasit, amorasit dhe jevusasit.»

¹⁴Pastaj populli u nis për të kaluar Jordanin. Në krye të kolonës ecnin priftërinjtë me arkën e besëlidhjes.

¹⁵Ishte pranverë; në këtë kohë Jordani ka aq shumë ujë, sa që del nga shtrati. Në momentin kur priftërinjtë futën këmbët në ujërat e lumit, ¹⁶lumi e ndërpreu rrjedhjen e tij, uji u grumbullua, si një digë, pranë qytetit Adam afër Caretanit. • Uji që rridhte poshtë atij vendi u derdh në Detin e Vdekur, duke e lënë shtratin të thatë. Kështu, mbarë populli izraelit mund të kalonte nëpër Jordan pa iu lagur këmbët dhe të dilte pranë Jerihos.

¹⁷Priftërinjtë me arkën e besëlidhjes qëndruan në shtratin e lumit, derisa të gjithë arritën shëndoshë e mirë në bregun tjetër.

♦ Lumi Jordan duhet kaluar në va në vendin e duhur, atje ku shtrati i lumit ishte i ngurtë. Zakonisht lumi mund të kalohet (1 Kr 19,17). Kur lumi ishte i mbushur plotë mund ta kalojnë burra të fortë (1 Kr 12,15), por duket qartë se ky kalim ishte i mrekullueshëm.

♦♦ Ata u deshën t'i lanin teshat dhe të hiqnin dorë nga seksi (Dal 19,19.15).

♦♦♦ Shënimi i pranisë së Zotit midis tyre. • për shkak të një vithisjeje toke. Siç duhet, Zoti shkaktoi shumë lëkundje sizmike në kohën e pushtimit izraelit (shih edhe rastin e shembjes së Jerihos).

Gurët përmendore

4 Kur e kishin kaluar Jordanin të gjithë izraelitët, Zoti i tha Joshuas: ²«Zgjidhni 12 burra, nga një prej çdo fisi, ³dhe urdhëro që të nxjerrin 12 gurë nga Jordani, nga vendi ku po qëndrojnë priftërinjtë. Le t'i marrin ato e t'i vendosin ku do të ngritni fushimin e natës.»

⁴⁻⁵Joshua zgjodhi 12 burra, nga një prej çdo fisi. Ai u tha: «Kaloni nëpër Jordan dhe shkoni para arkës së besëlidhjes së Zotit, Perëndisë suaj. Atje le të marrë secili një gur në sup, një për çdo fis izraelit. ⁶⁻⁷Këta gurë do t'ju kujtojnë këtë kalim të lumit. Më vonë, kur fëmijët tuaj të pyesin se ç'kuptim kanë këta gurë, ju do t'u tregoni për shterimin e ujërave të Jordanit kur kaloi arka e besëlidhjes nëpër lumë.»

⁸Njerëzit e zbatuan urdhrin e Joshuas dhe i nxorën 12 gurët nga Jordani, një për çdo fis izraelit, sipas urdhrin të Zotit. Ata i mbajtën deri në sheshin e fushimit dhe i vendosën atje.

⁹Joshua vendosi 12 gurë të tjerë në mesin e Jordanit, në vendin ku ishin ndalur priftërinjtë me arkën e besëlidhjes. Gurët ende janë atje. ¹⁰Priftërinjtë me arkën e besëlidhjes qëndruan në Jordan derisa populli kreu gjithçka që e kishte urdhëruar Zoti nëpërmjet Joshuas. Moisiu ia kishte dhënë këtë urdhër Joshuas ca kohë më parë. Populli nxitoi të kalonte sa më shpejt nëpër shtratin e lumit. ¹¹Kur të gjithë mbërritën në bregun tjetër, edhe priftërinjtë me arkën e besëlidhjes kaluan dhe u vendosën në krye të kolonës.

¹²Burrat e fiseve të Ruvenit, të Gadit dhe të gjysmës së fisit të Mënashit, u prinin izraelitëve të tjerë, gati për luftë, sipas urdhrin të Moisiut. ¹³Rreth 40.000 ♦ veta të gatshëm për të luftuar kaluan në rrafshnaltën para Jerihos, nën komandën e Zotit. ¹⁴Atë ditë Zoti e ngriti lart respektin e popullit për Joshuan dhe populli e dëgjoi atë tërë jetën e tij, siç kishte dëgjuar edhe Moisiun.

¹⁵Zoti i tha Joshuas: ¹⁶«Jepu urdhër priftërinjve, që mbajnë arkën me dokumentin e besëlidhjes, të dalin nga Jordani.» ¹⁷Joshua u dha urdhër, ¹⁸dhe sapo priftërinjtë kishin lënë shtratin e lumit, ujërat erdhën përsëri dhe lumi doli nga shtrati i tij si më parë.

¹⁹Populli kaloi nëpër Jordan ditën e 10-të të muajit të parë dhe e ngriti fushimin pranë Gilgalit, në kufirin lindor të krahinës së Jerihos. ²⁰Atje Joshua ngriti 12 gurët që kishte nxjerrë nga Jordani ²¹dhe u tha izraelitëve: «Më vonë, kur fëmijët tuaj të pyesin për kuptimin e këtyre gurëve, ²²atëherë tregojuni se si izraelitët e kaluan Jordanin pa iu lagur këmbët.

²³Zoti, Perëndia juaj, bëri të shterohej Jordani, derisa ju, të gjithë, e kaluat atë, pikërisht siç bëri të thahej Deti i Xunkhtë, që të kalonim përmes tij. ²⁴Nga kjo, të gjithë popujt e botës duhet ta kuptojnë sa e madhe është fuqia e Zotit, prandaj ju duhet ta nderoni gjithnjë Zotin, Perëndinë tuaj.»

♦ Nëse numri origjinal i regjistrimit ishte përafërsisht. 60.000 (dhe jo 600.000!) Dhe nëse rreth 20.000 vdiqën në murtajën përfundimtare, kjo do të shpjegonte pse vetëm rreth 40.000 kaluan lumin. Përveç kësaj disa ushtarë duhet të kenë mbetur prapa në Transjordan për të mbrojtur gratë dhe fëmijët. Ky numër nuk korrespondon me forcën e plotë të burrave të fiseve të Rubenit, të Gadit dhe të gjysmës së fisit të Mënashit (10.825), edhe nëse shtojmë një zero. Për më tepër, kur Perëndia i thotë Joshuas të sulmojë Ajin me gjithë ushtrinë e tij vetëm 30.000 burra paraqiten (jo 600.000). Për më tepër, në Gjç 5,8 Debora udhëheq një ushtri të bashkuar izraelite prej 40.000 (shih gjithashtu Gjç 20,2 ku duhet të lexohet 40.000 dhe jo 400.000).

5 Të gjithë mbretërit amoras në perëndim të Jordanit dhe të gjithë mbretërit kënanas në bregun e Detit Mesdhe dëgjuan se Zoti kishte bërë që të shterohej Jordani, derisa të gjithë izraelitët kishin kaluar matanë. Atëherë i kapi frika prej izraelitëve dhe i lëshoi zemra.

Rrethprerja dhe festa e parë e Pashkës në Kënaan

²Atëherë Zoti i tha Joshuas: «Bëj thika prej guri dhe rrethpriti të gjithë izraelitët!» ³Joshua bëri thika prej guri dhe i rrethpreu izraelitët në vendin, që qysh atëherë quhej «Givat ha-Aralot» (Kodra e Lafshave).

⁴⁻⁶Kur izraelitët u larguan nga Egjipti, të gjithë meshkujt ishin rrethprerë. Por, në kohën e ndjes 40 vjeçare nëpër shkretëtirë asnjë i porsalindur nuk u rrethpreu. Burrat, që në kohën e daljes nga Egjipti ishin në moshë për shërbimin ushtarak, ndërkohë kishin vdekur. Ata nuk e kishin dëgjuar Zotin dhe për këtë Zoti ishte betuar: «Le të mos e shohin atë që ua premtova të parëve të tyre, tokën e pasur dhe pjellore!» ⁷Ndërkohë, bijtë i zëvendësuan etërit e tyre, por ata ende nuk ishin rrethprerë. Ky ishte brezi i ri që e rrethpreu Joshua.

⁸Pasi u rrethprenë të gjithë, ata qëndruan në fushim derisa t'u shëroheshin plagët. ⁹Zoti i tha Joshuas: «Sot jua kam hequr turpin e skllavërisë së Egjiptit. Prandaj vendin e quajtën Gilgal ♦ dhe kështu quhet edhe sot. ¹⁰Gjatë kohës që izraelitët po fushonin në luginën e Jordanit, pranë Gilgalit, ata kremtuan edhe festën e Pashkës. Kjo ndodhi ditën e 14-të të muajit të parë, në mbrëmje. ¹¹Të nesërmen ata hëngrën bukë të gatuar pa tharm dhe kokrra gruri të pjekura, të gjitha të përgatitura me prodhimet që rriteshin në vend. ¹²Që atëherë mana mbaroi; izraelitët kurrë nuk gjetën më manë. Prej atij viti ata hëngrën nga prodhimet që rriteshin në Kënaan.

♦ lojë fjalësh: Gilgal (rreth) tingëllon si fjalë 'heqje' ose 'largim'.

Zoti dërgon një ndihmës të fuqishëm

¹³Një ditë, kur gjendej afër Jerihos, papritur Joshua pa një njeri që qëndronte para tij me shpatë të nxjerrë. Joshua iu afrua dhe e pyeti: «Je mik apo armik?»

¹⁴«As njëri e as tjetri – iu përgjigj i panjohuri. – Unë jam komandanti i ushtrisë së Zotit. Tani erdha!» Joshua ra përmbys para tij dhe i tha: «Unë jam shërbëtori yt! Urdhëro, o Zot!»

¹⁵Ai i tha Joshuas: «Hiqi këpucët, sepse qëndron në tokë të shenjtë!»

Joshua veproi sipas këtij urdhri.

Muret e Jerihos shemben

6 Kur u afruan izraelitët, të gjitha portat e Jerihos ishin të mbyllura me shula. Askush nuk mund të dilte e as të hynte. ²Atëherë Zoti i tha Joshuas: «Tani po të dorëzoj Jerihon me mbretin e tij dhe me të gjithë luftëtarët e tij. ³Për gjashtë ditë rresht, bashkë me ushtarët e tu, duhet të hapni, çdo ditë, nga një kalim rreth qytetit. ⁴Shtatë priftërinj me brirë sinjalizues duhet të ecin përpara arkës së besëlidhjes. Ditën e shtatë ju duhet të kaloni shtatë herë rreth qytetit dhe priftërinjtë t'u bien brirëve. ⁵Sapo njerëzit ta dëgjojnë tingullin e brirëve, të gjithë duhet të lëshojnë kushtrimin. Pastaj muret do të shemben dhe secili do të mund të hyjë në qytet nga vendi ku gjendet në atë çast.»

⁶Joshua i thirri priftërinjtë dhe u tha: «Merreni arkën e besëlidhjes në sup. Shtatë veta prej jush duhet të ecin përpara saj me brirë sinjalizues.» ⁷Pastaj i dha urdhër popullit: «Ngrihuni! Marshoni rreth qytetit! Luftëtarët më të sprovuar do të ecin përpara arkës së besëlidhjes si pararojë.»

⁸⁻⁹Kështu u bë. Midis luftëtarëve të sprovuar dhe arkës së besëlidhjes ecnin shtatë priftërinj, që u binin vazhdimisht brirëve të tyre. Në fund vinte pjesa tjetër e ushtrisë. ¹⁰Joshua u kishte dhënë urdhër izraelitëve të heshtnin dhe vetëm me urdhrin e tij do të lëshonin kushtrimin. ¹¹Kështu, ai urdhëroi që mbarë kolona të marshonte vetëm një herë rreth qytetit. Pastaj izraelitët u kthyen në fushim dhe atje kaluan natën.

¹²Të nesërmen, herët në mengjës, Joshua dha përsëri urdhrin për nisje. Priftërinjtë e morën arkën e besëlidhjes në sup. ¹³Pastaj u nisën. Në fillim pararoja, pastaj priftërinjtë, që u binin vazhdimisht brirëve, pas tyre arka e besëlidhjes dhe, në fund, pjesa tjetër e ushtrisë. ¹⁴Edhe atë ditë ata marshuan vetëm një herë rreth qytetit. Kështu bënë për gjashtë ditë.

¹⁵Ditën e shtatë, ata u nisën që në agim me të njëjtin formacion. Atë ditë ata marshuan shtatë herë rreth qytetit. ¹⁶Herën e shtatë, kur priftërinjtë u bënë gati t'u bien brirëve, Joshua u dha urdhër izraelitëve: «Tani, thërritni me zë të fortë! Zoti jua ka dorëzuar qytetin. ¹⁷Shkatërrojeni! Zoti e ka dënuar me shkatërrim, atë dhe gjithçka që ka brenda. Asnjë njeri e asnjë kafshë të mos mbetet gjallë. Vetëm prostituta, Rahava, me pjesëtarët e shtëpisë së saj, do të kursehet, sepse ajo i fshehu atëherë zbuluesit tanë.

¹⁸Ruhuni që të mos merrni për vete asgjë nga ajo që Zoti e ka dënuar me shkatërrim, ndryshe mallkimi do të bjerë mbi ju dhe do t'ju rrënojë. ¹⁹Gjithë ari dhe argjendi, si dhe të gjitha sendet prej bakri dhe hekuri i takojnë Zotit dhe duhen vendosur në thesarin e shenjtërores së tij.

²⁰Priftërinjtë u ranë brirëve dhe, kur e dëgjojnë tingullin e brirëve, populli lëshoi një kushtrim të fuqishëm. Mbarë muri u shemb dhe izraelitët hynë në qytet nga të gjitha anët dhe e pushtuan. ²¹Sipas urdhrit të Zotit, ata vranë me shpatë gjithçka që rronte në qytet: burra dhe gra, fëmijë dhe pleq, bagëti, dele dhe gomarë.

Familja e Rahavës kursehet

²²Por Joshua u kishte dhënë urdhër të dy zbuluesve: «Hyni në shtëpinë e prostitutës dhe nxirreni, bashkë me të gjithë pjesëtarët e familjes, siç i jeni betuar!» ²³Ata e nxorën Rahavën, prindërit e saj, vëllezërit e saj, dhe të gjithë pjesëtarët e shtëpisë, mbarë farefisën e saj, dhe i çuan në vend të sigurt, pranë fushimit të izraelitëve.

²⁴Pastaj izraelitët e dogjën mbarë qytetin. Vetëm arin dhe argjendin dhe enët prej bakri dhe hekuri i vendosën në thesarin e shenjtërores së Zotit. ²⁵Prostitutën dhe pjesëtarët e shtëpisë së saj Joshua i kurseu, sepse ajo i kishte fshehur zbuluesit. Pasardhësit e saj jetojnë edhe sot midis izraelitëve.

²⁶Atëherë Joshua dha këtë paralajmërim:

«Në qoftë se ndokush do të kërkojë ta rindërtojë qytetin e Jerihos, atë do ta gjejë mallkimi i Zotit. Kur t'i vë themelet, ai do ta paguajë këtë me të parëlindurin e tij. Kur t'i vendosë portat, do ta paguajë me të voglin.»

²⁷Zoti e përkrahte Joshuan dhe nami i tij u përhap në mbarë vendin.

Zoti nuk e përkrah më Izraelin

7 Zoti e kishte dënuar qytetin e Jerihos me shkatërrim dhe ua kishte ndaluar izraelitëve të përvetësonin ndonjë gjë nga ai. Por jo të gjithë iu bindën këtij urdhri. Një burrë, me emrin Ahan, mori diçka prej sendeve të ndaluara. Atëherë Zoti u zemërua me izraelitët. Ahani ishte biri i Karmit dhe nipi i Zavdiut. Ai i takonte klanit të Zerahut nga fisi i Judës.

²Pastaj Joshua dërgoi disa njerëz nga Jeriho deri në Aji, një qytet në lindje të Bet-Elit afër BetAvenit. Ai u

dha urdhër të zbulonin krahinën e Ajit. Ata e zbatuan urdhrin, ³u kthyen te Joshua dhe raportuan: «Aji nuk është një qytet i madh. Nuk ke nevojë t'i mobilizosh të gjithë luftëtarët; 2-3.000 veta do të mjaftojnë për ta pushtuar Ajin.» ⁴Kështu, rreth 3.000 izraelitë sulmuan qytetin, por sulmi i tyre u thye. ⁵Njerëzit e Ajit i ndoqën, nga porta e qytetit, deri në vendin ku shkëmbinj të bienë thikë dhe vranë 36 veta prej sulmuesve.

Atëherë izraelitët i lëshoi zemra. ⁶Joshua dhe pleqtë ishin aq të tronditur, sa që i grisën rrobat, hodhën pluhur në kokë dhe ranë përmbys para arkës së besëlidhjes së Zotit. Ashtu, të shtrirë, qëndruan deri në mbrëmje.

⁷Joshua iu lut Zotit: «O Zot! Përse na ke sjellë matanë Jordanit? Vetëm për të na dorëzuar tek amorasit, që të shkatërrohemi? Sikur të kishim mbetur në bregun tjetër të Jordanit! ⁸Çfarë mund të them, o Zot, tani që izraelitët kanë ikur para armiqve të tyre? ⁹Kur ta dëgjojnë kënanasit dhe banorët e tjerë të vendit, do të afrohen të gjithë dhe do të na zhdukin nga faqja e dheut. E çfarë do të bësh ti për të shpëtuar namin tënd?»

Shkaku është mosbindja

¹⁰Zoti i tha Joshuas: «Ngrihu më këmbë! Përse je shtrirë në tokë? ¹¹Izraelitët janë ngarkuar me faj; ata e kanë shkelur besëlidhjen që kisha bërë me ta, sepse ata kanë marrë tinëz diçka prej sendeve që duhen shkatërruar dhe e kanë përvetësuar. ¹²Ja shkaku përse izraelitët nuk mund t'u bëjnë ballë armiqve të tyre. Ata detyrohen të ikin prej tyre, sepse ata vetë janë tani nën mallkimin e dënimit dhe janë të dënuar me shkatërrim. Nuk do t'ju përkrah më në qoftë se nuk shkatërrohi gjithçka që morët, kundër urdhrimit tim. ¹³Ngrihuni dhe përgatiteni popullin për t'u takuar me mua!

Jepini urdhër: «Pastrohuni, që të mund të paraqiteni para Zotit, sepse ai ka thënë: Midis jush keni sende që janë nën mallkim. Ju nuk do të mund t'u bëni ballë armiqve tuaj, nëse nuk do t'i hiqni ato sende nga mesi juaj. ¹⁴Paraqituni nesër të radhitur sipas fiseve. Fisi, të cilit do t'i bjerë shorti, duhet të paraqitet sipas klaneve. Pastaj prej fisit do të zgjidhet me short një klan dhe prej klanit një familje. ¹⁵Pastaj shorti do të bjerë mbi njërin prej njerëzve të kësaj familjeje; ai është njeriu që ka vjedhur sende të ndaluara, prandaj duhet djegur, ai dhe gjithçka që i takon. Ai ka bërë diçka të papranueshme në Izrael dhe kështu ka shkelur besëlidhjen me Zotin.»»

Shlyerja e mëkatit

¹⁶Të nesërmen në mëngjes Joshua urdhëroi që izraelitët të paraqiteshin të radhitur sipas fiseve; shorti i ra fisit të Judës.

¹⁷Kur u paraqit fisi i Judës me klanet e tij, shorti i ra klanit të Zerahut, dhe prej klanit të Zerahut, familjes së Zavdiut. ¹⁸Mes burrave të familjes së Zavdiut, shorti i ra Ahanit, birit të Karmiut dhe nipit të Zavdiut.

¹⁹Joshua i tha: «Pranoje fajin tënd para Zotit, Perëndisë së Izraelit! Më thuaj haptazi çfarë ke bërë dhe mos më fshih gjë!»

²⁰«Po, – iu përgjigj, – këtë faj kundër Zotit, Perëndisë së Izraelit, e kam bërë unë. ²¹Në plaçkën e luftës pashë një mantel babilonas të çmueshëm, dyqind monedha argjendi dhe një shufër ari, që peshonte një gjysmë kilogrami. Nuk arrita t'i qëndroja ngasjes dhe i mora ato për vete. Të gjitha do t'i gjesht të groposura nën çadrën time, me argjendin në fund.»

²²Joshua dërgoi disa njerëz te çadra e Ahanit dhe ata i gjetën të gjitha, ashtu siç e kishte përshkruar ai.

²³Ata i sollën plaçkat te Joshua dhe izraelitët dhe i vendosën para arkës së besëlidhjes. ²⁴Joshua dhe mbarë populli e çuan Ahanin bashkë me plaçkat, si dhe bijtë dhe bijat e tij, bagëtinë, gomarët, delet dhe dhitë e tij, çadrën e tij dhe gjithçka që i takonte atij, në luginën e Ahorit.

²⁵Joshua i tha: «Ti na ke hedhur në fatkeqësi. Për këtë Zoti tani do të të hedhë ty në fatkeqësi.» Të gjithë izraelitët i vranë me gurë Ahanin dhe pjesëtarët e familjes së tij dhe i dogjën. ²⁶Pastaj mbi ta ngritën një grumbull të madh gurësh, që mund të shihet edhe sot. Pas kësaj, Zoti e ndali zemërimin e tij.

Për shkak të kësaj ngjarjeje lugina quhet edhe sot lugina e Ahorit (Lugina e Fatkeqësisë).

Dinakëria luftarake e Joshuas

8 Pastaj Zoti i tha Joshuas: «Merr tani me vete mbarë dërgatë ushtarake dhe shko edhe një herë para qytetit Aji. Mos u tremb! Unë të kam dorëzuar mbretin e Ajit, popullin e tij, qytetin e tij dhe tokën e tij.

²Me qytetin dhe mbretin e tij ti duhet të veprosh ashtu siç veprove me Jerihon dhe me mbretin e tij; por, kësaj here ju mund të mbani për vete sendet e plaçkitura dhe bagëtinë. Vë një pjesë të njerëzve në pritë prapa qytetit.»

³Para se të nisej drejt Ajit me të gjithë luftëtarët e tij, Joshua zgjodhi 30.000 burra të tij më të mirë dhe nisi (5000 prej tyre) përpara, që gjatë natës. ⁴Atyre u dha urdhër: «Zini pritë në anën tjetër të qytetit, por jo shumë larg qytetit. Rrini gati për sulm në çdo kohë. ⁵Unë vetë do të shkoj para qytetit me pjesën e trupave që më mbetet. Atëherë kur të dalin kësaj here burrat e Ajit nga qyteti për të na sulmuar, ne do të kthehemi dhe do të largohemi me vrap, ⁶që ata të na ndjekin pas. Kështu do t'i tërheqim larg qytetin, sepse ata do të mendojnë se ne ikim nga frika si herën e parë.»

⁷Ndërkohë, ju duhet të dilni nga prita dhe ta pushtoni qytetin. Zoti, Perëndia juaj, do t'ju dorëzojë.

⁸Vërinini menjëherë zjarrin, sipas urdhrit të Zotit! Zbatojeni me përpikëri urdhrin tim!»

⁹Sipas urdhrit të Joshuas, ata shkuan dhe zunë pritë, në perëndim të Ajit, drejt Bet-Elit. Joshua e kaloi natën në fushim. ¹⁰Herët në mëngjes, urdhëroi që të paraqiteshin luftëtarët e tjerë. Bashkë me pleqtë e popullit u vu në krye të tyre dhe shkoi përpara për të sulmuar Ajin. ¹¹Në veri të qytetit ata ngritën fushimin; vetëm një luginë i ndante nga qyteti.

¹²Në perëndim të qytetit, midis Ajit dhe Bet-Elit, Joshua kishte vënë 5000 burra në pritë. ¹³Kështu, fushimi ishte në veri të qytetit, kurse prita në perëndim. Joshua vetë u kthye natën në luginë.

¹⁴Kur pa burrat e Joshuas, mbreti i Ajit nuk ngurroi, doli nga qyteti bashkë me burrat e tij dhe u sul kundër izraelitëve. Shkoi në drejtim të luginës së Jordanit për t'i sulmuar atje. Nuk e dinte se Joshua i kishte vënë pritë. ¹⁵Joshua dhe burrat e tij, sa për t'u dukur, u zbrapsën para sulmit të tyre dhe ikën në drejtim të luginës së Jordanit.

¹⁶Atëherë u dha urdhër të gjithë njerëzve që ishin ende në Aji, që t'i ndiqnin izraelitët. Kjo i tërhoqte ata edhe më larg qytetit. ¹⁷Asnjëri nuk mbeti në Aji; të gjithë ndiqnin izraelitët. Qyteti mbeti pa mbrojtje dhe me porta të hapura.

Pushtimi dhe shkatërrimi i Ajit

¹⁸Pastaj Zoti i tha Joshuas: «Drejto shpatën tënde kundër Ajit! Po ta dorëzoj qytetin.» Dhe Joshua ashtu bëri. ¹⁹Sapo ai shtriu dorën, izraelitët dolën nga prita, hynë me vrap në qytet, e pushtuan dhe i vunë zjarrin.

²⁰⁻²¹Kur njerëzit e Ajit shikuan prapa, panë tymin që po ngrihej nga qyteti i tyre. Atëherë e kuptuan se ishin të humbur. Sapo vunë re se qyteti ishte pushtuar, Joshua dhe izraelitët që gjer atëherë po iknin me vrap, u kthyen dhe i sulmuan burrat e Ajit. ²²Këta mbetën të rrethuar dhe asnjë prej tyre nuk shpëtoi gjallë. ²³Izraelitët zunë rob vetëm mbretin e Ajit dhe e shpunë te Joshua.

²⁴Kur i kishin vranë të gjithë burrat e Ajit që i ndiqnin pas, izraelitët hynë në qytet dhe vranë pjesën tjetër të njerëzve që kishte mbetur prapa. ²⁵Kështu, u vranë të gjithë banorët e Ajit, 12.000, burra dhe gra. ²⁶Joshua e mbajti shpatën të ngritur në drejtim të Ajit, derisa u zbatua dënimi i shkatërrimit mbi të gjithë banorët e tij. ²⁷Por izraelitët mbajtën për vete bagëtinë dhe sendet e plaçkitura, sipas urdhrit që ia kishte dhënë Zoti Joshuas.

²⁸Joshua e dogji Ajin dhe e bëri shkumb e hi. Kështu ka mbetur ai edhe sot.

²⁹Mbretin e Ajit e varën në një pemë. Në perëndim të diellit, Joshua dha urdhër ta zbritnin kufomën dhe ta hidhnin pranë portës së qytetit. Izraelitët ngritën një grumbull të madh gurësh mbi të, që mund të shihet edhe sot.

Leximi solemn i Ligjit

³⁰Pastaj, Joshua ndërtoi në malin Eval një altar për nder të Zotit, Perëndisë së Izraelit. ³¹Ai e ndërtoi altarin sipas udhëzimeve që ua kishte dhënë izraelitëve Moisiu, shërbëtori i Zotit, dhe që janë shkruar në librin e ligjeve të Moisiut: «Altari duhet ndërtuar me gurë që nuk janë gdhendur me vegla të hekurta.» Në këtë altar izraelitët i kushtuan Zotit flijime përkushtimi dhe flijime miqësie.

³²Në sy të të gjithëve, Joshua shkroi një kopje të ligjit që ua kishte dhënë Moisiu. ³³Të gjithë izraelitët me pleqtë e tyre, kryetarët dhe gjyqtarët e tyre, të gjithë të huajt që ishin lidhur me ta, qëndronin në të dyja anët e arkës së besëlidhjes së Zotit. Një pjesë ishte drejtuar nga mali Eval, kurse tjetra nga mali Garicim. Midis tyre dhe arkës së besëlidhjes së Zotit qëndronin levitët. Sipas udhëzimit që kishte dhënë Moisiu, kështu duhej të radhitej populli për të marrë bekimin e Zotit.

³⁴Pastaj Joshua lexoi me zë të lartë mbarë Ligjin, si bekimet ashtu edhe mallkimet, pikërisht siç shkruhet në librin e Ligjit. ³⁵Nuk hoqi asnjë fjalë prej asaj që kishte shkruar Moisiu. Mbarë bashkësia e izraelitëve po dëgjonte, edhe gratë edhe fëmijët, si dhe të huajt që banonin mes tyre.

Njerëzit e Givonit shpëtojnë me dinakëri

9 Lajmi për fitoren e izraelitëve u përhap në mbarë vendin. Të gjithë mbretërit në perëndim të Jordanit – në malësi, në zonën kodrinore dhe në rrafshinën bregdetare, deri në Liban – e morën vesh këtë.

Atëherë mbretërit e hitasve, amorasve, kënanasve, perizasve, horasve dhe jevusasve ²u bashkuan për të luftuar kundër Joshuas dhe izraelitëve.

³Kur morën vesh se ç'u kishte bërë Joshua qyteteve Jeriho dhe Aji, banorët e Givonit që u përkisnin horasve, ⁴⁻⁵menduan një dredhi. Disa prej tyre u veshën si lajmëtarë nga një vend i largët. Ata u veshën me rroba të vjetra dhe këpucë të prishura e gjithë arna, i ngarkuan gomarët e tyre me ushqim dhe me bukë të tharë, të futur në thasë të grisur dhe në rrëshiqe të arnuara.

⁶Kështu, ata shkuan në fushimin izraelit në Gilgal dhe u thanë Joshuas dhe izraelitëve: «Ne kemi ardhur nga një vend i largët dhe duam që ju të bëni besëlidhje me ne.»

⁷Por izraelitët iu përgjigjën horasve: «Nuk mund të bëjmë besëlidhje me ju! Ndoshta banoni afër nesh.»

⁸Njerëzit e Givonit i thanë Joshuas: «Ne jemi shërbëtorët e tu besnikë!» «Kush jeni? Nga ku vini?» – i pyeti.

⁹Ata e gënjen, duke i thënë: «Ne kemi ardhur nga një vend shumë i largët, sepse nami i Zotit, Perëndisë suaj, ka arritur gjer te ne. Ne kemi marrë vesh gjithçka që ndodhi në Egjipt ¹⁰dhe gjithçka që Zoti u bëri të dy mbretërve amoras në anën tjetër të Jordanit, mbretit Sihon nga Heshboni dhe mbreti Og nga Bashani, që mbretëronte në Ashtarot. ¹¹Atëherë pleqtë tanë dhe të gjithë banorët e vendit tonë na thanë: «Merrni me vete ushqim dhe nisuni për rrugë për të takuar këtë popull. Thuajuni se jemi shërbëtorët e tyre besnikë dhe lutjuni të bëjnë besëlidhje me ne.» ¹²Ja bukët tona; ato ishin ende të ngrohta kur u nisëm për rrugë, por tani janë tharë dhe janë thërrmuar. ¹³Shikoni rrëshiqet tona: ata ishin ende të rinj, kur i mbushëm, por tani janë të plasaturit. Rrobat dhe këpucët tona janë të prishura nga udha e gjatë.»

¹⁴Atëherë izraelitët, si shenjë miqësie, hëngrën diçka nga ushqimi që kishin sjellë të huajt me vete. Por ata lanë pas dore këshillimin me Zotin. ¹⁵Joshua ua dha besën solemne njerëzve nga Givoni dhe u premtoi se do t'i linte të gjallë. Edhe kryetarët e fiseve izraelite u betuan për këtë.

¹⁶Tri ditë pas përfundimit të marrëveshjes, doli se ata, në të vërtetë, banonin afër tyre. ¹⁷Izraelitët kishin shkuar përpara dhe kishin hasur në qytetet prej të cilëve ishin lajmëtarët: Givonin, Kefirën, Beerotin dhe Kirjat-Jearimin. ¹⁸Por nuk mund t'u bënin gjë, sepse kryetarët e fiseve të Izraelit kishin bërë me ta besëlidhje për paqe në emër të Zotit, Perëndisë së vet. Mbarë populli i qortoi kryetarët e fiseve, ¹⁹⁻²⁰por ata u përgjigjën: «Ne u jemi betuar për paqe në emrin e Zotit, Perëndisë sonë. Prandaj jemi të detyruar të mos i vrasim, ndryshe Zoti do të na ndëshkojë rëndë. ²¹Por ata duhet të marrin përsipër të shërbejnë si druvarë dhe ujëmbajtës për mbarë Izraelin.» Dhe kështu u bë.

²²Joshua dërgoi njerëz t'i sillnin lajmëtarët prej Givonit dhe u tha: «Përse na mashtruat? Ju thatë se keni ardhur nga larg, ndërsa banoni afër nesh! ²³Meqë keni vepruar kështu, do të jeni të mallkuar. Populli juaj do të bëhet përgjithmonë skllavi ynë që do të sigurojë furnizimin me dru dhe ujë për shenjtëroren e Perëndisë tim.» ²⁴Ata u përgjigjën: «Kështu vepruam, sepse kishim frikë për jetën tonë. Kishim dëgjuar se Zoti, Perëndia juaj, me anë të Moisiut, shërbëtorit të tij, jua kishte premtuar mbarë tokën dhe ju kishte urdhëruar të vritni të gjithë banorët e saj. ²⁵Tani jemi në dorën tënde. Bëj me ne çfarë të duash.»

²⁷Joshua i mbrojti njerëzit e Givonit dhe nuk lejoi që izraelitët t'i vritnin. ²⁷Por i skllavëroi dhe i detyroi të bëheshin druvarë dhe ujëmbajtës për izraelitët dhe për shërbimin e flijimit në altarin e Zotit. Këtë punë ata e bënë edhe sot në vendin që Zoti e ka caktuar për shenjtëroren e tij.

Ekspedita ndëshkimore e kënanasve kundër Givonit

10 Adonik-Cedek, mbreti i Jerusalemit dëgjoji se Joshua e kishte pushtuar qytetin Aji dhe kishte zbatuar në të vendimin e shkatërrimit, siç e kishte bërë me Jerihon dhe mbretin e tij. Gjithashtu dëgjoji se njerëzit e Givonit kishin bërë traktatin e paqes me izraelitët dhe po banonin ndër ta.

²Banorët e Jerusalemit i pushtoi tmërri sepse Givoni ishte një ndër qytetet e rëndësishme, mbi të cilat sundonte një mbret dhe ishte më i madh se Aji. Përveç kësaj, burrat e Givonit ishin të njohur si luftëtarë trima.

³Kështu mbreti i Jerusalemit dërgoi lajmëtarë te mbretërit fqinjë, Hohami nga Hevroni, Pirami nga Jarmuti, Jafia nga Lakishi dhe Deviri nga Egloni dhe u bëri thirrje: «Eja të më ndihmoni! Ne duam t'i ndëshkojmë njerëzit e Givonit, sepse kanë bërë traktat paqeje me izraelitët.» ⁵Kështu, pesë mbretërit, me tërë forcat e tyre ushtarake, marshuan mbi qytetin Givon: e rrethuan dhe e sulmuan atë.

⁶Atëherë njerëzit e Givonit dërguan lajmëtarë në fushimin e izraelitëve pranë Gilgalit dhe iu lutën Joshuas: «Mos na lër në baltë! Ne të jemi nënshtruar ty dhe jemi vënë nën mbrojtjen tënde. Të gjithë mbretërit, këtu në malësi, u bënë kundër nesh dhe po na sulmojnë!»

⁷Joshua i mblodhi të gjithë burrat e Izraelit dhe u nis nga Gilgali me tërë ushtrinë e tij. ⁸Zoti i tha: «Mos ki frikë nga ata! Të gjithë t'i kam dorëzuar. Asnjë nuk do të mund të të qëndrojë.»

Perëndia i ndihmon izraelitët të dalin fitimtarë

⁹Joshua marshoi me njerëzit e tij tërë natën, kështu që sulmi i tij i zuri amorasit krejtësisht në befasi.

¹⁰Kur e panë ushtrinë izraelite, Zoti u kallj atyre një tmerr aq të madh, sa që mendonin vetëm të iknin.

Izraelitët u shkakjuan disfatë të madhe dhe i ndoqën nëpër lartësinë e Bet-Horonit dhe pastaj edhe më tutje deri në Azekë dhe Makedë. ¹¹Kur amorasit po zbritnin me vrap nga lartësitë e Bet-Horonit, Zoti bëri që mbi ta të binin kokrra shumë të mëdha breshri. Më shumë amoras vdiqën prej tyre sesa nga shpatat e izraelitëve.

¹²Atëherë, kur Zoti ua dorëzoi amorasit izraelitëve, Joshua iu lut Zotit dhe thirri para të gjithë izraelitëve: «O diell, ndal mbi Givon; ti, o hënë, qëndro mbi luginën e Ajalonit!» ¹³Dhe dielli u ndal e hëna pushoi derisa populli i Izraelit i vrau të gjithë armiqtë e tij.

Këto vargje janë shkruar në librin e Epikës së heronjve. Afër një ditë dielli qëndroi lart në mes të qiellit dhe nuk lëvizi nga vendi.

¹⁴As më përpara dhe as më vonë Zoti nuk ka bërë një gjë të tillë me lutjen e njeriut. Vetë Zoti luftoi në anën e izraelitëve.

¹⁵Pasi korrën fitoren, Joshua me mbarë ushtrinë u kthye në fushim pranë Gilgalit.

Pesë mbretërit kënanas zihen rob dhe ekzekutohen

¹⁶Por pesë mbretërit amoras kishin ikur dhe ishin fshehur në një shpellë pranë Makedës. ¹⁷Megjithatë, izraelitët i zbuluan dhe njoftuan Joshuan. ¹⁸Ai dha urdhër: «Rrokullini gurë të mëdhenj para grykës së shpellës dhe vini atje një rojë. ¹⁹Por ju të tjerët mos u ndalni! Ndiqni më tej pjesën tjetër të armikut, që të mos kthehen më në qytetet e tyre. Zoti, Perëndia juaj, jua ka dorëzuar.»

²⁰Joshua dhe njerëzit e tij u shkakjuan amorasve disfatë të madhe; vetëm pak prej tyre mund të shpëtonin në qytetet e fortifikuara. ²¹Të gjithë burrat izraelitë u kthyen shëndoshë te Joshua në fushimin pranë Makedës. Askush nuk guxonte më as të hapte gojën kundër një izraeliti.

²²Joshua dha urdhër: «Rrokullini gurët nga gryka e shpellës dhe nxirrni pesë mbretërit dhe sillini tek unë!» ²³⁻²⁴E hapën shpellën dhe i shpunë te Joshua mbretërit e Jerusalemit, Hevronit, Jarmutit, Lakishit dhe Eglonit.

Joshua i mblodhi të gjithë izraelitët para tij dhe u dha urdhër komandantëve që kishin luftuar me të: «Afrohuni dhe vini këmbën mbi qafën e këtyre mbretërve!» ²⁵Pastaj u tha: «Mos u tmerroni, as mos t'ju lëshojë zemra! Guxim dhe vendosmëri! Kështu, siç veproi me këta këtu, Zoti do të veprojë me të gjithë armiqtë tuaj.»

²⁶⁻²⁷Pastaj Joshua i vrau mbretërit dhe kufomat e tyre i vari në pesë pemë. Në mbrëmje dha urdhër t'i hiqnin kufomat dhe t'i hidhnin në shpellën ku ishin fshehur. Para grykës së saj rrokullisën gurë të mëdhenj, të cilët mund të shihen sot e kësaj dite.

Pushtimi i jugut të Kënaanit

²⁸Po atë ditë Joshua sulmoi qytetin Makeda dhe e pushtoi. Ai e zbatoi vendimin e shkatërrimit mbi mbretin dhe mbi të gjithë banorët. Të gjithë u vranë; askush nuk arriti të shpëtonte. Joshua veproi me mbretin e Makedës njëllëj si me mbretin e Jerihos.

²⁹Nga Makeda Joshua shkoi me ushtrinë e tij në qytetin Livna dhe e sulmoi. ³⁰Zoti u dorëzoi izraelitëve Livnën bashkë me mbretin e saj. Të gjithë banorët i vranë dhe nuk lejuan asnjëri të ikte. Me mbretin e Livnës vepruan njëllëj si me mbretin e Jerihos.

³¹Nga Livna ata marshuan mbi qytetin Lakish, e rrethuan dhe e sulmuan. ³²Ditën e dytë të rrethimit, Zoti ua dorëzoi qytetin izraelitëve. Ata e pushtuan dhe i vranë të gjithë banorët, siç e kishin bërë në Livnë.

³³Edhe mbretin Horam të Gezerit, që u kishte ardhur në ndihmë njerëzve të Lakishit, Joshua e mundi dhe trupat e tij u asgjësuan deri në njeriun e fundit.

³⁴Nga Lakishi ata marshuan mbi qytetin Eglon, e rrethuan dhe e sulmuan. ³⁵Atë e pushtuan po atë ditë dhe zbatuan mbi të gjithë banorët e tij vendimin e shkatërrimit, pikërisht siç kishin bërë edhe me Lakishin.

³⁶Nga Egloni ata marshuan mbi qytetin Hevron, e sulmuan ³⁷dhe e pushtuan. Ata e zbatuan edhe aty vendimin e shkatërrimit, siç kishin bërë me Eglonin dhe vranë mbretin dhe të gjithë banorët, edhe në fshatrat përreth. Asnjëri nuk arriti të shpëtonte.

³⁸Pastaj u kthyen dhe sulmuan qytetin Devir. ³⁹Ata e pushtuan atë bashkë me fshatrat përreth dhe e zbatuan vendimin e shkatërrimit mbi mbretin e tyre dhe mbi të gjithë banorët e tij. Si me rastin e Hevronit, Joshua nuk lejoi asnjëri të shpëtonte. Ai i shkaktoi Devirit dhe mbretit të tij të njëjtën disfatë si Livnës dhe mbretit të saj.

⁴⁰⁻⁴¹Në këtë mënyrë Joshua e pushtoi tërë vendin: malësinë në mes, zonën kodrinore perëndimore, shpatin malor në lindje dhe krahinën e stepave në jug, mbarë rrethinën nga Kadesh-Barnea deri në Gaza dhe nga krahina e Goshenit deri në Givon. Ai i mundi të gjithë mbretërit dhe nuk la gjallë asnjëri në tërë këtë krahinë; mbi të gjithë zbatoi vendimin e shkatërrimit, sipas urdhrit të Zotit, Perëndisë së Izraelit. ⁴²Në një fushatë të vetme Joshua e pushtoi këtë krahinë dhe i mundi të gjithë mbretërit që kishin sunduar atje, sepse Zoti, Perëndia e Izraelit, luftonte për popullin e tij. ⁴³Pastaj Joshua me ushtrinë izraelite u kthye në fushimin pranë Gilgalit.

Munden mbretërit e Kënaanit verior

11¹⁻²Kur mbreti Javin nga Hacori mori vesh fitoret e izraelitëve, i thirri të gjithë mbretërit fqinjë në një fushatë të përbashkët: mbretin Jovav nga Madoni, mbretërit e Shimronit dhe Ahshafit dhe mbretërit e tjerë në malësinë veriore, në rrethinat e liqenit të Ginosarit, në malësinë perëndimore dhe në zonën bregdetare të Dorit.³Përveç kësaj, dërgoi lajmëtarë te kënanasit në lindje dhe në perëndim të maleve dhe tek amorasit, hitasit, perizasit dhe jevasasit në malësi, si dhe tek horasit, në rrëzë të malit Hermon, në krahinën e Micpës.⁴Ata erdhën me luftëtarë të tyre dhe ishin aq të panumërt sa kokrrizat e rrës në bregun e detit. Ata kishin me vete edhe shumë karroca.⁵Ata i bashkuan trupat e tyre kundër Izraelit dhe e ngritën fushimin e tyre të përbashkët pranë burimeve të Meromit.

⁶Por Zoti i tha Joshuas: «Mos ki frikë prej tyre! Nesër në këtë kohë ti do t'i kesh mundur. Për këtë të jesh i sigurt. Pas fitores ju duhet t'ua pritni dejtë kuajve dhe të digjni karrocet e tyre të luftës.»

⁷Joshua bashkë me burrat e tij e sulmuan befasisht fushimin e armiqve⁸dhe Zoti ua dorëzoi ata izraelitëve. Burrat e Izraelit i shpartalluan armiqtë dhe i ndoqën, në veri deri në qytetin e madh Sidon dhe deri në Misrefot-Maim dhe në lindje deri në rrafshinën e Micpës. Ata i vranë të gjithë dhe nuk lejuan asnjëri të shpëtonte.⁹Sipas urdhrit të Zotit, Joshua urdhëroi që t'ua pritnin dejtë kuajve dhe të digjin karrocet e luftës.

Pushtimi i Kënaanit verior

¹⁰Pastaj Joshua u kthye dhe pushtoi qytetin Hacor, që atëherë sundonte mbi të gjitha qytetet e asaj krahine dhe mbi mbretërit e tyre. Ai vrau mbretin¹¹dhe burrat izraelitë e zbatuan vendimin e shkatërrimit mbi të gjithë banorët. Askush nuk mbeti gjallë; dogjën edhe qytetin.

¹²Joshua i pushtoi të gjitha qytetet e tjera dhe urdhëroi që të vriteshin mbretërit e tyre dhe të gjithë banorët, sipas urdhrit të Moisiut, shërbëtorit të Zotit.¹³Por këto qytete nuk u dogjën: ato qëndrojnë edhe sot në kodrat e tyre.¹⁴Izraelitët morën për vete të gjitha sendet me vlerë dhe të gjithë bagëtinë, por prej njerëzve nuk lanë asnjëri të gjallë.¹⁵Kështu e kishte urdhëruar Zoti Moisiun, shërbëtorin e tij, dhe ai ia kishte përcjellë urdhrin Joshuas. Joshua i ndoqi me përpikëri udhëzimet që kishte marrë Moisiu nga Zoti.¹⁶Joshua e pushtoi mbarë vendin, nga jugu në veri: malësinë, krahinën jugore të stepave, zonën kodrinore perëndimore dhe rrafshinën e Jordanit,¹⁷mbarë krahinën, nga mali Halak, që ndodhet këndeje malësisë së Seirit, deri në Baal-Gad, në rrafshinën midis Libanit dhe malësisë së Hermonit. Të gjithë mbretërit e kësaj krahine Joshua i zuri rob dhe i vrau.¹⁸Por atij iu desh të luftonte për shumë kohë kundër tyre.¹⁹Përveç qytetit horas Givon, asnjë qytet tjetër nuk bëri traktat paqeje me izraelitët. Të gjithë u pushtuan.²⁰Zoti i kishte bërë banorët e tyre aq kokëfortë, sa që i kundërshtuan izraelitët, sepse donte që të zbatoheshin mbi të gjithë vendimi i shkatërrimit dhe të zhdukeshin pa mëshirë, sipas urdhrit që i kishte dhënë Moisiut.

²¹Atëherë Joshua asgjësoi edhe anakasit, që banonin në qytetet Hevron, Devir dhe Anav dhe në vendet e tjera të malësisë së Judës dhe të Izraelit. Ai e zbatoi vendimin e shkatërrimit mbi ta²²dhe nuk la asnjëri prej tyre të gjallë. Vetëm anakasit në Gaza, Gat dhe Ashdod i shpëtuan shkatërrimit.

²³Joshua e pushtoi mbarë vendin, siç ia kishte shpallur Zoti Moisiut. Ai ua dha izraelitëve për pronë dhe i ndau çdo fisi pjesën e tij. Pastaj izraelitët jetuan të qetë dhe në paqe.

Rivështrim i fitoreve të Moisiut në krahinën lindore të Jordanit

12Izraelitët tashmë kishin mundur dy mbretërit në lindje të Jordanit dhe kishin pushtuar tokën e tyre, rrafshinën e Jordanit dhe mbarë krahinën, nga gryka e Arnonit, deri në malësinë e Hermonit.

²Njëri prej tyre ishte mbreti amoras, Sihoni, që sundonte në Heshbon. Mbretëria e tij shtrihej nga Aroeri, në lartësitë nëpër grykën e Arnonit dhe qytetin që gjendet pranë lumit Arnon, nëpër gjysmën e krahinës së Gileadit deri në lumin Jabok, ku fillon territori i amorasve.³Përveç kësaj, përfshinte edhe pjesën lindore të rrafshinës së liqenit të Ginosarit, deri në krahinën e Detit të Vdekur, afër Bet-Jeshimotit, dhe deri në rrëzën e malit Pisha.

⁴Mbreti tjetër, territorin e të cilit e shtinë në dorë izraelitët, ishte Ogu, mbreti i Bashanit, i fundit nga fisi i rafasve. Ai mbretëronte në Ashtarot dhe në Edrei.⁵Mbretëria e tij përfshinte malësinë e Hermonit dhe mbarë krahinën e Bashanit, nga qyteti Salha, deri në kufijtë e Geshurit dhe Maahës, si dhe gjysmën veriore të Gileadit, që kufizohet me territorin e mbretit të Heshbonit.

⁶Izraelitët nën komandën e Moisiut i mundën këta dy mbretër. Moisiu, shërbëtori i Zotit, ua kishte premtuar tokën e tyre si pronë fiseve të Ruvenit dhe Gadit dhe gjysmës së fisit të Mënasheut.

Mbretërit e mposhtur nga Joshua

⁷Kurse Joshua dhe të gjithë izraelitët i kishin mundur të gjithë mbretërit në krahinën në lindje të Jordanit, nga Baal-Gadi, në rrëzë të malësisë së Libanit, deri në malin Halak, që gjendet këndeje malësisë së Seirit. Joshua e ndau tokën e tyre ndërmjet fiseve izraelite dhe ua dha atyre si pronë të përhershme:

⁸malësinë në mes, zonën kodrinore perëndimore, shpatet e pjerrta në lindje, bashkë me shkretëtirën e Judës, rrafshinën e Jordanit dhe krahinën e stepave në jug, mbarë territorin e hitasve, amorasve, kënanasve, perizasve, horasve dhe jevasasve.

⁹⁻²⁴Joshua kishte mundur mbretërit e qyteteve që vijojnë:

Jeriho, Aji afër Bet-Elit, Jerusalem, Hevron, Jarmut, Lakish, Eglon, Gezer, Devir, Geder, Horma, Arad, Livna, Adullam, Makeda, Bet-El, Tapuah, Hefer, Afek në rrafshinën e Sharonit, Madon, Hacor, Shimron-Meron, Ahshaf, Taanah, Megido, Kedesh, Joknëam në Karmel, Dor në breg të detit, Goim ♦ në Galile dhe Tirca – gjithsej 31 mbretër. ♦♦

♦ do të jetë një enklavë huriane. ♦♦ Secili kishte një territori prej vetëm 5 km.

Urdhëresa e Zotit për ndarjen e tokës

13 Ndërkohë Joshua ishte plakur shumë. Zoti i tha: «Ti nuk ke edhe shumë kohë për të jetuar, por ende ka mbetur edhe shumë tokë për t'u pushtuar: ²⁻⁴mbarë krahina e filistenjve, me pesë qytetet Gaza, Ashdod, Ashkelon, Gat dhe Ekron dhe krahina e geshurasve në lindje të Egjiptit, përveç kësaj edhe krahina e avasve në jug, d.m.th. mbarë vendi nga përroi Shihor, në kufirin e Egjiptit, deri në Ekron, si dhe mbarë krahina e kënanasve nga qyteti Ara, që i takon Fenikisë, deri në qytetin Afek në kufi me territorin e amorasve, ⁵krahina e qytetit Geval dhe, në lindje, mbarë Libani, nga Baal-Gadi në rrëzë të vargmalit të Hermonit, deri në Levo-Hamat. ⁶Banorët e këtyre vendeve, si dhe të gjithë banorët e malësisë së Fenikisë, nga Libani deri në Misrefot-Maim, do t'i dëboj nga vendi i tyre gjatë përparimit të ushtrisë izraelite. Tani mbarë vendin nga Jordani deri në det, edhe krahinat ende të papushtuara, ndaje me short ndërmjet izraelitëve sipas urdhrimit tim. ⁷Kjo është prona e përhershme e nëntë fiseve e gjysmë, që ende nuk e kanë marrë trashëgim vendin këndej Jordanit.»

Krahinat që tashmë ishin ndarë

⁸Moisiu, shërbëtori i Zotit, ua kishte ndarë fiseve të Ruvenit, të Gadit dhe gjysmës së fisit të Mënasheut tokën e tyre në lindje të Jordanit. ⁹⁻¹⁰Ajo përfshin mbarë rrafshnaltën midis Divonit dhe Medevës dhe të gjitha qytetet, mbi të cilat kishte sunduar mbreti amoras Sihon, nga Aroeri në lartësinë mbi luginën e Arnonit dhe qyteti që gjendet pranë lumit Arnon, drejt veriut, deri në kufirin me amorasit; ¹¹⁻¹²kësaj i përkasin edhe krahina e Gileadit, krahina e Bashanit deri në qytet Salha, dhe vargmali i Hermonit, d.m.th. mbarë krahina, mbi të cilën kishte sunduar mbreti Og nga Ashtaroti dhe Edrei, i fundit nga fisi i rafasve që u mundën nga Moisiu dhe që u dëbuan. Edhe krahinën e Geshurit dhe Maahës Moisiu ua kishte premtuar dy fiseve e gjysmë. ¹³Por izraelitët nuk arritën t'i dëbonin banorët e kësaj krahine; prandaj ata jetojnë edhe sot midis izraelitëve.

¹⁴Fisit të Levit Moisiu nuk i kishte dhënë asnjë territor. Zoti kishte caktuar që, në vend të kësaj, të merrnin një pjesë nga flijimet që izraelitët do t'ia kushtonin Zotit.

Krahina e fisit të Ruvenit

¹⁵Së pari Moisiu i kishte ndarë territorin e tij fisit të Ruvenit. ¹⁶Kjo krahinë shtrihet nga Aroeri në lartësinë mbi luginën e Arnonit dhe mbi qytetin pranë lumit Arnon, drejt veriut, nëpër mbarë rrafshnaltën deri në Medevë ¹⁷dhe më tej deri në Heshbon. Në këtë krahinë gjenden mes të tjerëve qytetet Divon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon, ¹⁸Jahac, Kedemot, Mefaat, ¹⁹Kirjataim, Sivma, Ceret-Shahar në malësi në lindje të Jordanit, ²⁰Bet-Peor në rrëzë të malit Pisga, Bet-Jeshimot ²¹dhe qytetet e tjera të rrafshnaltës. Këtu përfshihet tërë territori i mëparshëm i mbretit amoras Sihon, që kishte sunduar në Heshbon dhe të cilin Moisiu e kishte mundur, si dhe kryetarët e fiseve Evi, Rekem, Cur, Hur dhe Reva, që banonin në tokën e mbretit Sihon dhe që ishin në shërbim të tij. ²²Bashkë me mbretin izraelitët kishin vlarë edhe falltarin Bilam, birin e Beorit. ²³Kufiri perëndimor i fisit të Ruvenit është Jordani.

Të gjitha këto qytete bashkë me fshatrat e tyre formojnë trashëgimin e fisit të Ruvenit dhe klaneve të tij.

Krahina e fisit të Gadit

²⁴Moisiu u kishte caktuar klaneve të fisit të Gadit krahinën që kufizohej në veri. ²⁵Kjo përfshin Jazerin dhe të gjitha qytetet e krahinës së Gileadit, si dhe gjysmën e vendit të amorasve, deri në Aroer pranë Rabës, ²⁶⁻

²⁷d.m.th. pjesën tjetër të territorit të mbretit amoras Sihon. Ajo shtrihet nga Heshboni, deri në Ramat-Micpa dhe në Betonim dhe, më tej, nga Mahanaimi deri në krahinën e Lo-Davarit. Përveç këtyre, asaj krahine i takon edhe rrafshina lindore e Jordanit, deri në skajin jugor të liqenit të Ginosarit, bashkë me qytetet Bet-Haram, Bet-Nimra, Sukot dhe Cafon.

²⁸Të gjitha këto qytete, me fshatrat e tyre, formojnë pronën e trashëguar të fisit të Gadit me klanet e tij.

Krahina e gjysmës së fisit të Mënasheut

²⁹⁻³⁰Gjysmës së fisit të Mënasheut Moisiu i dha territorin që shtrihet nga Mahanaimi deri në veri. Kjo krahinë përfshin mbarë Bashanin: d.m.th. mbarë territorin e mëparshëm të Ogut, mbretit të Bashanit, si dhe 60 fshatrat që Jairi, biri i Mahirit, i kishte pushtuar atje. ³¹Kjo përfshinte gjysmën e krahinës së Gileadit bashkë me qytetet Ashtarot dhe Edrei, kryeqytetet e mbretërisë së Ogut në Bashan.

Të gjitha këto iu ndanë gjysmës së klaneve që rrjedhin nga biri i Mënasheut, Mahiri.

³²Të tërë krahinat, që shtriheshin në zonën e stepave moavase, në luginën e Jordanit, në lindje të Jerihos, Moisiu ua kishte ndarë izraelitëve si trashëgim të përhershëm.

³³Por fisit të Levit nuk i dha asnjë pjesë si trashëgim. Kështu e kishte caktuar Zoti. Vetë Zoti është pjesa e tyre; prej tij ata marrin mjetet e tyre të jetesës.

Fillimi i ndarjes së tokës në perëndim të Jordanit

14 Këtu jepen krahinat që shtinë në dorë izraelitët në vendin e Kënaanit. Prifti Elazar dhe Joshua, biri i Nunit, bashkë me kryetarët e klaneve të secilit fis, e ndanë tokën ndërmjet popullit. ²Sipas urdhrat që Zotit i kishte dhënë Moisiut, krahinat në perëndim të Jordanit iu ndanë me short nëntë fiseve e gjysmë. ³⁻⁴Toka në lindje të Jordanit tashmë ishte ndarë nga Moisiu ndërmjet dy fiseve e gjysmë. Pasardhësit e Josef it ishin të ndarë në dy fise: Mënasheun dhe Efraimin. Levitët nuk morën asnjë pjesë toke për pronë, vetëm qytetet ku banonin dhe kullotat përkatëse për kopetë e tyre të bagëtive. ⁵Izraelitët e ndanë tokën sipas urdhrat që Zoti i kishte dhënë Moisiut.

Kalevi merr shpërblimin e tij

⁶Pastaj, të gjithë burrat e fisit të Judës iu afruan Joshuas; të gjithë ishin ende në fushimin e Gilgalit. Me ta shkoi edhe Kalevi, biri i Jefuneut prej klanit të Kenas. Ai i tha Joshuas: "Ti e di çfarë na premtoi Zoti ne të dyve në Kadesh-Barnea me anë të Moisiut, të ngarkuarit të Perëndisë. ⁷Atëherë isha 40 vjeç, dhe Moisiu, shërbëtori i Zotit, më ngarkoi me detyrën që të zbuloja këtë tokë. Kur u ktheva, raportova ashtu siç ishte në të vërtetë; ⁸nuk lejova të ma kthente mendjen askush. Njerëzit që erdhën me mua i kallën frikë popullit; por unë qëndrova besnik ndaj Zotit, Perëndisë tim dhe i kam besuar. ⁹Atëherë Moisiu më premtoi me be: «Pjesa e tokës që ti e ke shkelur si zbulues, do të të takojë ty dhe pasardhësve të tu përgjithmonë. Ky është shpërblimi për besnikërinë tënde ndaj Zotit, Perëndisë sime.» ¹⁰Që atëherë kanë kaluar 45 vjet dhe Zoti ma ka ruajtur jetën, sipas premtimit të tij, gjatë gjithë kohës kur izraelitët endeshin në shkretëtirë. Më shiko! Jam 85 vjeç ¹¹dhe ende jam po aq i fortë sa atëherë, kur Moisiu më dërgoi për zbulim dhe mund të hyj në luftë po me aq forcë. ¹²Prandaj, më ndaj tani malësinë si pronën time, ashtu siç ka thënë Zoti. Ti e di se atëherë anakasit banonin në qytete të fortifikuara mirë. Në qoftë se Zoti do të më përkrahë, do të mund t'i dëboj, sikurse më ka premtuar."

¹³Joshua e bekoji Kalevin dhe ia dha qytetin Hevron si trashëgim. ¹⁴Ky u takon edhe sot pasardhësve të tij, sepse e kishte dëgjuar Zotin, Perëndinë e Izraelit. ¹⁵Më parë Hevroni quhej Kirjat-Arva (qyteti i Arvës); ky Arva ishte më i madhi ndër viganët e popullit të anakasve. Tani në mbarë vendin mbretëronte paqja.

Territori i fisit të Judës

15 Klanet e fisit të Judës morën pjesën e tokës që vijon: Në jug, territori i tyre kufizohet me shkretëtirën e Cinit, që i takon Edomit. ²Më hollësisht, kufiri jugor kalon nga skaji jugor i Detit të Vdekur, ³pastaj në drejtim jugperëndimor dhe konkretisht pranë Qafës së Akrepave, nëpër Cin deri në lindje të Kadesh-Barneas, dhe më tutje nëpër Hecron, Adar dhe Karka ⁴deri në Acmon. Që andej, kufiri shkon në drejtim veriperëndimor deri në luginën që formon kufirin egjiptian dhe e ndjek këtë luginë deri në Detin Mesdhe. Ky është njëkohësisht edhe kufiri jugor i mbarë Izraelit.

⁵⁻⁶Kufiri lindor i Judës shkon nga Deti i Vdekur deri në luginën e Jordanit. Që andej, kufiri verior shkon nga Bet-Hogla dhe në veri pranë Bet-Aravës, deri në shkëmbin e Bohanit (Bohani ishte një bir i Ruvenit), ⁷pastaj, nëpër luginën e Ahorit në Devir dhe më tutje në Geliot që gjendet përballë Qafës së Adumimit në anën jugore të luginës. Pastaj kufiri shkon pranë En-Shemeshit dhe En-Rogelit. ⁸Më tutje kalon nëpër luginën e Hinomit, anës së shpatit jugor të malit, mbi të cilin gjendet qyteti jevasas Jerusalem, dhe pastaj në majën e malit që kufizohet me luginën e Hinomit në perëndim dhe rrafshinën e Refaimit në veri. ⁹Që andej, kufiri shkon në burimin e Neftoahut dhe prej andej në malin e Efronit dhe në Baalë, Kirjat-Jearimin e sotëm. ¹⁰Nga Baala kufiri shkon drejt jugperëndimit nëpër kreshtën e Seirit, në anën veriore të vargmalit të pyllëzuar të Kesalonit, zbret në Bet-Shemesh dhe më pas në Timnë. ¹¹Që andej, kufiri shkon në veriperëndim në vargmalin pranë Ekronit dhe pastaj nëpër Shikaron, në malin Baala dhe në qytetin Javneel, deri në Detin Mesdhe, ¹²i cili formon kufirin perëndimor.

Ky është territori që i takon fisit të Judës.

Kalevi në Hevron; bija e tij Ahsa në Devir

¹³Kalevit, birit të Jefuneut, Joshua i dha trashëgim tokat në mes të Judës, ashtu siç kishte urdhëruar Zoti. Ai mori qytetin Hevron, që e kishte themeluar Arva, stërgjyshi më i lashtë i anakasve. ¹⁴Kalevi dëboi nga qyteti tre anakas, Sheshain, Ahimanin dhe Talmain, bashkë me klanet e tyre. ¹⁵Që andej, ai shkoi para qytetit Devir, që dikur quhej Kirjat-Sefer. ¹⁶Ai shpalli: «Kush e merr qytetin Kirjat-Sefer, atij do t'i jap për grua bijën time, Ahsa.» ¹⁷Pastaj Otnieli, djali i Kenazit, vëllait të Kalevit, e pushtoi qytetin dhe mori për grua bijën e Kalevit.

¹⁸Ditën e dasmës Otnieli e nxiti gruan e tij t'i lutej atit të saj për t'i dhënë një pjesë toke të punueshme. Ajo zbriti nga gomari i saj dhe Kalevi e pyeti: «Ç'dëshiron?» ¹⁹Ajo iu përgjigj: «Më bëj këtë nder: ti më ke futur në këtë Negev, ♦ ku bie pak shi; më jep të paktën disa burime!» Atëherë Kalevi i dha burimet e sipërme dhe burimet e poshtme pranë Hevronit.

♦ krahina jugore, e cila është gjysmë-shkretëtirë. Hollësitë e këtyre kapitujve theksojnë faktin se Zoti mban premtimet e tij.

Dymbëdhjetë rrethet e territorit të fisit të Judës

²⁰⁻³²Qytetet që vijnë i takojnë trashëgimisë së fisit të Judës:

(I) Në krahinën jugore, që kufizohen me Edomin: qytetet Kavcëel, Eder, Jagur, Kina, Dimona, Arara, Kedesh, Hacor-Jitnan, Zif, Telem, Bealot, Hacor-Hadata, Kerijot-Hecron (d.m.th. Hacor), Amam, Shema, Molada, Hacar-Gada, Heshmon, Bet-Pelet, Hacar-Shual, Beersheva dhe fshatrat e tyre përreth, Baala, Ijim, Ecem, Eltolad, Kesil, Horma, Ciklag, Madmana, Sansana, Bet-Levaot, Sharuhën, En-Rimon – këto bëjnë gjithsej 29 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(II) ³³⁻³⁶Në zonën kodrinore, në perëndim të malësisë: Eshtaol, Cora, Ashna, Zanoah, En-Ganim, Tapuah, Enam, Jarmut, Adulam, Soho, Azeka, Shaaraim, Aditaim, Gedera dhe Gederotaim – këto bëjnë gjithsej 14 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(III) ³⁷⁻⁴¹Përveç tyre, qytetet Cenan, Hadasha, Migdal-Gad, Dilan, Micpa, Jokteel, Lakish, Bockat, Eglon, Kabon, Lahmas, Kitlish, Gederot, Bet-Dagon, Naama dhe Makeda – këto bëjnë gjithsej 16 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(IV) ⁴²⁻⁴⁴Përveç tyre, qytetet Livna, Eter, Ashan, Jiftah, Ashan, Neciv, Keila, Ahshiv dhe Maresha – këto bëjnë gjithsej 9 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(V) ⁴⁵⁻⁴⁷Përveç tyre, qyteti Ekron bashkë me të gjitha vendbanimet përreth si dhe të gjitha qytetet dhe fshatrat që gjenden midis Ekronit dhe Detit Mesdhe; gjithashtu Ashdod dhe Gaza bashkë me fshatrat e tyre përreth, mbarë krahina deri në Detin Mesdhe, kurse në jug deri në luginën që formon kufirin egjiptian.

(VI) ⁴⁸⁻⁵¹Në vetë malësinë, qytetet Shamir, Jatir, Soho, Dana, Kirjat-Sana, Anav, Eshtemoa, Anim, Goshen, Holon, Gilo – këto bëjnë gjithsej 11 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(VII) ⁵²⁻⁵⁴Përveç tyre, qytetet Arav, Duma, Eshan, Janum, Bet-Tapuah, Afeka, Humta, Hevron dhe Cior – këto bëjnë gjithsej 9 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(VIII) ⁵⁵⁻⁵⁷Përveç tyre, qytetet Maon, Karmel, Zif, Juta, Jizreel, Jokdeam, Zanoah në territorin e kenasve, Givea dhe Timna – 10 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(IX) ⁵⁸Përveç tyre, qytetet Halhul, Bet-Cur, Gedor, ⁵⁹Maarat, Bet-Anot dhe El-tekon – këto bëjnë gjithsej 6 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(X) ♦ Përveç tyre, qytetet Tekoa, Efrata (d.m.th. Bet-Lehem), Peor, Etam, Kulon, Tatam, Shoresh, Kerem, Gallim, Bet-Ter dhe Manoho – këto bëjnë gjithsej 11 qytete bashkë me fshatrat e tyre përkatëse.

(XI) ⁶⁰Përveç tyre, qytetet Kirjat-Baal (d.m.th. Kirjat-Jearim) dhe Raba – këto bëjnë gjithsej 2 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

(XII) ⁶¹⁻⁶²Në stepa, në veriperëndim të Detit të Vdekur, qytetet Bet-Arava, Midin, Sehaha, Nivshan, Ir-Hamelah dhe En-Gedi – këto bëjnë 6 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth.

⁶³Burrat e Judës nuk arritën t'i dëbonin jevusait nga Jerusalemi; prandaj ata banojnë edhe sot bashkë me judeasit.

♦ ky grup (X) gjendet vetëm në tekstin grek.

Krahina e klaneve të Josefit

16 Pjesa e tokës që u përket pasardhësve të Josefit ka si kufi jugor një vijë që fillon nga lumi Jordan pranë Jerihos, kalon pranë burimeve veriperëndimore të Jerihos dhe pastaj përpjetë deri në Bet-El ²dhe që andej në Luz, në krahinën e arkasve dhe në Atarot; ³pastaj shkon tatëpjetë, në perëndim, në krahinën e klanit të Jafletit dhe në Bet-Horonin e poshtëm duke vazhduar më tutje nëpër Gezer deri në Detin Mesdhe. ⁴Pasardhësit e Josefit, fiset e Efraimit dhe të Mënashëut, e morën këtë krahinë si trashëgim.

Pjesa e fisit të Efraimit

⁵Klanet e fisit të Efraimit morën në këtë territor krahinën e tyre të veçantë. Kufiri i saj jugor fillon në lindje të Atrot-Adarit dhe shkon deri në Bet-Horonin e sipërm ⁶⁻⁹dhe që andej në Detin Mesdhe; kufiri i saj verior shkon nga Mihmetati drejt perëndimit në Tapuah dhe pastaj nëpër luginën e Kanës deri në Detin Mesdhe. Duke filluar nga Mihmetati, kufiri lindor shkon nëpër Taanat-Shilo, Janoah, Atarot, Naara dhe pranë Jerihos deri në Jordan. Kjo krahinë, me qytetet e saj, ndodhet në mes të territorit të fisit të Mënashëut dhe u takon klaneve të Efraimit si pronë e trashëguar. ¹⁰Por këta nuk arritën t'i dëbonin kënanasit që

banonin në këtë krahinë. Prandaj ata banojnë edhe sot brenda territorit të fisit të Efraimit; por ata duhet të bëjnë angari.

Pjesa e fisit të Mënasheut

17 Pjesa kryesore e territorit i ra për pjesë fisit të Mënasheut, pasardhësve të të parëlindurit të Josefif, Mënasheut. I parëlinduri i tij, Mahiri tashmë kishte marrë krahinë Gilead dhe Bashan në lindje të Jordanit. Ai ishte luftëtar i zoti dhe kishte pushtuar tokën e Gileadit. ²Pjesës tjetër të fisit të Mënasheut ia ndau tokën e tij në perëndim të Jordanit, d.m.th. pasardhësve të bijve të tjerë të Mënasheut, Aviezerit, Heleikut, Azrielit, Shehemit, Heferit dhe Shemidës.

³Por Celofhadi, biri i Heferit (nip i Gileadit, që ishte njëkohësisht bir i Mahirit dhe nip i Mënasheut) nuk kishte djem, por vetëm vajza; ato quheshin Mahla, Noa, Hogla, Milka dhe Tirca. «Këto iu afruan priftit Elazar, Joshuas dhe kryetarëve të fiseve dhe u thanë: «Nëpërmjet Moisiut, Zoti ka dhënë urdhër që të na jepet një pjesë toke në klanin e atit tonë.» Joshua e zbatoi urdhrin e Zotit dhe gjatë ndarjes së tokës i trajtoi ato njëjloj si dhe vëllezërit e atit të tyre. ⁵⁻⁶Nga kjo rrjedh që fisi i Mënasheut mori dhjetë pjesë të tokës, duke përfshirë edhe Gileadin dhe Bashanin në anën tjetër të Jordanit; sepse pasardhësit femra të Mënasheut morën pjesët e tyre njëjloj si pasardhësit meshkuj.

⁷Territori fisnor i Mënasheut kufizohet në veri me territorin e fisit të Asherit. Kufiri jugor shkon, në fillim nga Mihmetati pranë Shehemit, në Jashuv pranë burimit të Tapuahut. ⁸Krahina rreth Tapuahut i takon Mënasheut, kurse vetë qyteti i takon Efraimit. ⁹⁻¹⁰Pastaj kufiri ndjek luginën e Kanës deri në Detin Mesdhe. Në veri të luginës së Kanës gjendet krahina kryesore e Mënasheut, kurse në jug ngulimet e Efraimit, që gjithashtu bën pjesë në fisin e Mënasheut. Kështu, në veri Mënasheu kufizohet me territorin e fisit të Asherit, kurse në lindje me fisin e Jisakarit.

¹¹Në të dy territoret fisnore, disa qytete me fshatrat e tyre përreth i takojnë Mënasheut: Bet-Shani, Jivlami, Dori (d. m.th. mbarë rrethi), En-Dori, Taanahu dhe Megido. ¹²Por burrat e Mënasheut nuk arritën t'i pushtonin këto qytete dhe kështu kënanasit ende banojnë në këtë krahinë. ¹³Edhe kur izraelitët u bënë më të fortë, ata nuk arritën t'i dëbonin kënanasit, por këta duhej të bënin angari për izraelitët.

Fiset e Josefif ankohen te Joshua

¹⁴Pasardhësit e Josefif, fiset e Mënasheut dhe Efraimit, i thanë Joshuas: «Kur ndave tokën, përse na dhe vetëm pjesën e një fisi të vetëm? Ne jemi megjithatë të shumtë, sepse Zoti na ka bekuar shumë.» ¹⁵Joshua iu përgjigj: «Meqë jeni aq të shumtë, saqë malësia e Efraimit nuk ju mjafton, nguluni në anën tjetër të Jordanit dhe hapni pyjet në territorin e perizasve dhe rafasve.

¹⁶Pasardhësit e Josefif thanë: «Malësia nuk na mjafton dhe, përveç kësaj, poshtë në rrafshinë banojnë kënanasit. Ata kanë gjithkund karroca të hekurta, në krahinë e Bet-Shanit, si dhe në rrafshinën e Jizreelit.» ¹⁷Pastaj Joshua iu përgjigj njerëzve të Efraimit dhe të Mënasheut: «Ju jeni popull i madh dhe i fuqishëm. Prandaj ju do të merrni një pjesë më të madhe se të tjerët. ¹⁸Juve ju përket një malësi e pyllëzuar; pyllin mund ta shpyllëzoni dhe të hapni tokë të re. Po, ju do t'i dëboni edhe kënanasit, megjithëse ata janë popull i madh dhe kanë karroca të hekurta.»

Pjesa tjetër e vendit regjistrohet në lista lokale

18 Pastaj mbarë bashkësia e Izraelit u mblodh në Shilo dhe atje ngritën Tendën e shenjtë. Toka ishte pushtuar, ²por kishte ende edhe shtatë fise që nuk e kishin marrë pjesën e tyre. ³Atëherë Joshua u tha burrave të këtyre fiseve: «Edhe sa kohë do të pritni, derisa ta shtini në dorë tokën që jua ka dhënë Zoti, Perëndia juaj? ⁴⁻⁶Zgjidhni prej çdo fisi tre njerëz, të cilët mund t'i dëgoj për të përpiluar një listë me të gjitha qytetet e tokës. Fisi i Judës tashmë e ka marrë krahinë e tij në jug, edhe fiset e Josefif i kanë të tyret në veri. Pjesën tjetër të tokës le ta ndajnë burrat e zgjedhur në shtatë krahina të barabarta, t'i përpilojnë përfundimet dhe të m'i sjellin. Pastaj do të hedh shortin dhe do t'i lutem Zotit, Perëndisë suaj, që të vendosë vetë cilën pjesë do t'i takojë secilit fis. ⁷Levitët nuk do të marrin asnjë pjesë në tokë, sepse pjesa e tyre është shërbimi priftëror për Zotin; edhe fiset e Ruvenit dhe të Gadit dhe gjysma e fisit të Mënasheut e kanë marrë tokën e tyre në lindje të Jordanit, atë që ua ka caktuar Moisiu, shërbëtori i Zotit.»

⁸⁻⁹Joshua u tha burrave të zgjedhur: «Përshkoni mbarë tokën, regjistroni dhe kthehuni tek unë, që të hedh shortin.» Burrat e përshkuan tokën dhe i ndanë krahinat e mbetura në shtatë pjesë. Ata përpiluan një listë të qyteteve që gjendeshin në çdo krahinë. Pastaj u kthyen te Joshua, në fushimin pranë Shilos.

¹⁰Joshua e hodhi shortin çdo herë, për t'ia lënë vendimin Zotit, dhe si ra shorti, ashtu e ndau tokën ndërmjet fiseve të tjera të Izraelit.

Territori i fisit të Benjaminit

¹¹Shorti i parë i ra fisit të Benjaminit bashkë me klanet e tij. Ata morën krahinë midis fisit të Judës dhe fiseve të Josefif. ¹²Kufiri i saj verior fillon në lindje, pranë Jordanit, dhe pastaj vazhdon në lartësi, në veri të Jerihos, duke vazhduar tatëpjetë në kullotat e Bet-Avenit, ¹³pastaj, vazhdon nëpër vargmalin në jug të

Luzit (d.m.th. Bet-Elit) poshtë në Atrot-Adar, pikërisht përmbi lartësinë në jug të Bet-Horonit të poshtëm. ¹⁴Që këtej merr drejtimin jugor dhe kalon pranë Kirjat-Baalit (d.m.th Kirjat-Jearimit) dhe has në territorin e fisit të Judës. Vetë qyteti i takon Judës. ¹⁵Nga Kirjat-Jearimi kufiri drejtohet në lindje dhe kalon pranë burimit të Neftoahut ¹⁶në malin në anën veriore të rrafshinës së Refaimit, prapa së cilës fillon lugina e Hinomit; pastaj vazhdon nëpër luginën e Hinomit, anës shpatit në jug të Jerusalemit deri në En-Rogel, ¹⁷pastaj në En-Shemesh dhe në Gellilot, përballë Qafës së Adumimit, dhe, poshtë në shkëmbin e Bohanit (Bohani ishte një bir i Ruvenit); ¹⁸prej këtej, kufiri vazhdon në veri të kreshtës që ngrihet mbi rrafshinën e Jordanit, pastaj zbret poshtë në luginë, ¹⁹kalon në veri pranë sopot afër Bet-Hoglës dhe mbaron atje ku Jordani derdhet në Detin e Vdekur. ²⁰Kufirin lindor e formon Jordani. Brenda këtyre kufijve gjendet territori që u ra trashëgim klaneve të fisit të Benjaminit.

²¹⁻²⁴Qytetet që vijojnë ndodhen në territorin e fisit të Benjaminit: Jeriho, Bet-Hogla, Emek-Kecic, Bet-Arava, Zemarajim, Bet-El, Avim, Para, Ofra, Kefar-Amoni, Ofni dhe Geva – këto bëjnë gjithsej 12 qytete bashkë me fshatrat përreth; ²⁵⁻²⁸përveç këtyre, Givon, Rama, Beerot, Micpe, Kefira, Moca, Rekem, Jirpeel, Tarala, Cela-Haelef, qyteti jevasas (d.m.th. Jerusalemi), Givea dhe Kirjat-Jearim – këto bëjnë gjithsej 14 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth. Ky është territori që u ra trashëgim klaneve të fisit të Benjaminit.

Territori i fisit të Shimonit

19 Shorti i dytë i ra fisit të Shimonit bashkë me klanet e tij. Territori i tij ndodhet brenda kufijve të fisit të Judës ²⁻⁶dhe përfshin qytetet Beer-sheva, Shema, Molada, Hacar-Shual, Baala, Ecem, Eltolad, Betul, Horma, Ciklag, Bet-Markavot, Hacar-Zuzim, Bet-Levaot dhe Sharuhen – këto bëjnë gjithsej 13 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth; ⁷përveç tyre, qytetet En-Rimon, Eter dhe Ashan – këto bëjnë gjithsej 4 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth. ⁸Në jug territori i tyre arrin deri në Baalat-Beer dhe Ramat-Negev. Kjo është pjesa që u ra trashëgim klaneve të fisit të Shimonit. ⁹Si territor të tyre ata morën një pjesë prej Judës, sepse fisi i Judës kishte marrë më shumë tokë se ç'i takonte. ♦

♦ Kështu u plotësua mallkimi i përmendur te Zan 49,7 që Shimoni do të shpërndahej nëpër fiset e tjera. Qytetet e këtij fisi grupoheshin në aftësinë e Beersheves dhe në buzën verilindore të Negev, ku oazat janë të rralla dhe ku pusët e thella janë të domosdoshme për kolonizim të vazhduar.

Krahina e fisit të Zevulunit

¹⁰Shorti i tretë i ra fisit të Zevulunit bashkë me klanet e tij. Territori i tij arrin në juglindje deri në qytetin Shadud; ¹¹që andej kufiri shkon në perëndim, nëpër Maralë dhe Dabeshet, deri në luginën në perëndim të Joknamit. ¹²Kufiri lindor fillon nga Shadudi në veri, pranë krahinës së Kislotit-mbi-Tavor, në Daverat dhe lart në Jafia, ¹³pastaj kalon më tutje në Gat-Hefer dhe Et-Kacin dhe shkon nëpër Rimon deri në Nea; ¹⁴që andej, kufiri verior shkon në perëndim, nëpër Hanaton, në luginën e Jiftah-Elit. ¹⁵Territorit të Zevulunit i takojnë edhe qytetet Katat, Nahalal, Shimron, Jidala dhe Bet-Lehem – këto bëjnë gjithsej 12 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth. ¹⁶Këto qytete bashkë me fshatrat e tyre, formojnë territorin që u ra trashëgim klaneve të fisit të Zevulunit.

Territori i fisit të Jisakarit

¹⁷Shorti i katërt i ra fisit të Jisakarit bashkë me klanet e tij. ¹⁸Territori i tij përfshin qytetet Jizreel, Kesullot, Shunem, ¹⁹⁻²¹Hafaraim, Shion, Anahara, Daverat, Kishjon, Evec, Remet, En-Ganim, En-Hada dhe Bet-Pacec. ²²⁻²³Në veri kufiri kalon nga mali Tavor, nëpër Shahacaim dhe Bet-Shemesh, deri në Jordan. Ky territor, duke përfshirë gjithsej 16 qytete me fshatrat e tyre, u ra trashëgim klaneve të fisit të Jisakarit.

Territori i fisit të Asherit

²⁴Shorti i pestë i ra fisit të Asherit bashkë me klanet e tij. ²⁵Kufiri jugor i territorit të tij nga Helkati kalon në perëndim nëpër Hali, Beten, Ahshaf, ²⁶Alameleh, Amad dhe Mishal, deri në vargmalin Karmel dhe në lumin Livnat; ²⁷kufiri lindor duke filluar nga Helkati, shkon në veri në Bet-Dagon; atje kufizohet me tokën e fisit të Zevulunit dhe me luginën e Jiftah-Elit, pastaj vazhdon nëpër Bet-Emek dhe Negiel, deri në Kavul, më tej kalon nëpër Mishal, ²⁸Avdon, Rehov, Hamon dhe Kana, deri në krahinën e qytetit të madh Sidon. ²⁹Pastaj kufiri kthehet drejt Ramës, arrin në qytetin e fortifikuar Tir, vazhdon në Hosa dhe mbaron në Detin Mesdhe. Territorit të Asherit i takojnë edhe qytetet Mahalev, Ahshiv, ³⁰⁻³¹Ako, Afek dhe Rehov – bëjnë gjithsej 22 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth. I gjithë ky territor u ra trashëgim klaneve të Asherit.

Territori i fisit të Naftaliut

³²Shorti i gjashtë i ra fisit të Naftaliut bashkë me klanet e tij. ³³Kufiri verior i territorit të tij shkon nga Helefi deri në Elon-Caananim, pastaj më tutje nëpër Adami-Nekev, Javneel, Lakum dhe mbaron në Jordan; ³⁴kufiri jugor kalon nëpër Aznot-mbi-Tavor, në perëndim në Hukok. Prej andej vazhdon anës territorit të fisit të Zevulunit; në lindje has në Jordan pranë Jehudës. Kufiri lindor kufizohet me territorin

e fisit të Asherit. ³⁵⁻³⁹Qytetet e fortifikuara të këtij territori ishin Cidim, Cer, Hamat, Rakat, Kineret, Adama, Rama, Hacor, Kedesh, Edrei, En-Hacor, Jiron, Migdal-El, Horem, Bet-Anat dhe Bet-Shemesh – këto bëjnë, pra, gjithsej 19 qytete bashkë me fshatrat e tyre përreth. Mbarë ky territor u ra trashëgim klaneve të fisit të Naftaliut.

Territori i fisit të Danit

⁴⁰Shorti i shtatë i ra fisit të Danit bashkë me klanet e tij. ⁴¹⁻⁴⁸Territori i tij përfshin qytetet Cora, Eshtaol, Ir-Shemesh, Shaalvim, Ajalon, Jitla, Elon, Timna, Ekron, Elteke, Gibeton, Baalat, Jehud, Bene-Berak dhe Gat-Rimon, si dhe rrethinat e Jafos, deri në lumin Jarkon. Të gjitha këto qytete, bashkë me fshatrat e tyre, i ranë trashëgim fisit të Danit. Por njerëzit e fisit të Danit nuk mund t'i bënin ballë (armikut) në këtë krahinë, dhe për këtë u tërhoqën në perëndim para qytetit Laish. Ata e pushtuan qytetin, vranë banorët e tij dhe u vendosën atje. Qytetin e quajtën Dan, sipas emrit të stërgjyshit më të lashtë të tyre, Danit.

Pjesa e Joshuas

⁴⁹⁻⁵¹Të gjitha këto territore, të gjithë vendin në perëndim të Jordanit, izraelitëve ua ndau prifti Elazar dhe Joshua, biri i Nunit, bashkë me kryetarët e klaneve, secilit fis, në Shilo, të mbledhur para hyrjes së Tendës së shenjtë. Ata e hodhën shortin çdo herë, për t'ia lënë vendimin Zotit. Pasi e bënë këtë ndarje të territorit, mbarë vendi i Kënaanit ishte në duart e izraelitëve. Sipas kërkesës së tij, edhe Joshua mori trashëgim një pjesë toke; sipas udhëzimit të Zotit, izraelitët i dhanë atij qytetin Timnat-Serah, në malësinë e Efraimit. Ai e rindërtoi qytetin dhe u vendos atje.

Qytetet për strehimin e vrasësve pa paramendim

(Nr 35,9-34)

20¹⁻²Nëpërmjet Joshuas, Zoti u tha izraelitëve: «Tani zbatoni atë që dikur ju kisha urdhëruar nëpërmjet Moisiut: Zgjidhni qytetet që mund të shërbejnë si strehim. ³Kush ka vrarë një njeri pa paramendim, mund të shkojë atje; asnjë i afërm i të vrarit nuk mund të hakmerret më ndaj tij.

⁴Vrasësi duhet të hyjë në njërin prej këtyre qyteteve dhe ta paraqitë rastin e tij para pleqve në sheshin e gjyqit, pranë portës. Pastaj, ata mund ta pranojnë atë në qytetin e tyre dhe t'i tregojnë një shtëpi ku mund të banojë. ⁵Në qoftë se një i afërm i të vrarit e ndjek gjer atje, burrave të qytetit nuk u lejohet t'ia dorëzojnë. Por, kjo vlen vetëm atëherë kur ai e ka vrarë të afërmin pa paramendim dhe jo nga urrejtja.

⁶Kjo duhet vërtetuar në një proces publik. Pastaj ai duhet të mbetet në atë qytet deri në vdekjen e kryepriutit që është në fuqi; vetëm pas kësaj ai mund të kthehet te familja e tij dhe të hyjë në qytetin, prej të cilit ishte larguar dikur.»

⁷Izraelitët caktuan këto qytete për strehim në anën perëndimore të Jordanit:

Kedeshin në Galile, në malësinë e Naftaliut, Shehemin në malësinë e Efraimit dhe Hevronin në malësinë e Judës; ⁸në anën lindore të Jordanit, Becerin në rrafshnaltën e stepave të fisit të Ruvenit, Ramotin në krahinën e Gileadit, në territorin e fisit të Gadit dhe Golanin në krahinën e Bashanit, në territorin e fisit të Mënasheut. Këto qytete u caktuan si vendstrehime për të gjithë izraelitët, si dhe për të huajt që banonin ndër ta. Çdokush që kishte vrarë një njeri pa paramendim mund të gjente strehim në to, kur një i afërm i të vrarit donte t'ia merrte hakun. Ai mund të vritej vetëm pasi të provohej fajësia e tij dhe pasi të dënohej me vdekje në një proces publik.

Qytetet e levitëve

21¹⁻²Në Shilo, në vendin e Kënaanit, kryetarët e klaneve të levitëve shkuan te Joshua dhe te kryetarët e fiseve të tjera izraelite dhe u thanë: «Zoti ka urdhëruar nëpërmjet Moisiut që neve të na jepen qytete ku mund të banojmë, si dhe kullotat përreth tyre për bagëtinë tonë.» ³Kështu, izraelitët, nga tokat e tyre, u dhanë levitëve qytetet dhe kullotat që u ishin caktuar, sipas urdhrit të Zotit.

⁴Me hedhjen e shortit, grupi i Kehatit mori i pari pjesën e tij. Kështu, pasardhësve të priftit Aharon u ranë 13 qytete në territorin e fisit të Judës, Shimonit dhe Benjamin; ⁵klanet e tjera morën 10 qytete në territorin e fisit të Efraimit, Danit dhe Mënasheut perëndimor.

⁶Grupit të Gershonit i ranë trashëgim 13 qytete në territorin e fiseve të Jisakarit, Asherit, Naftaliut dhe Mënasheut lindor, ⁷grupit të Merarit 12 qytete në territorin e fiseve të Ruvenit, Gadit dhe Zevulunit.

⁸Më poshtë vijon lista e qyteteve, të numëruar njëri pas tjetrit, që izraelitët ua dorëzuan levitëve, bashkë me kullotat që u përkitnin. Ndarja u bë me short, sipas urdhrit të Zotit i kishte dhënë Moisiut.

Qytetet e pasardhësve të Kohatit

⁹⁻¹⁰Shorti i parë u ra pasardhësve të Aharonit, që bëjnë pjesë në grupin e Kohatit. Ata morën nga territori i fiseve të Judës dhe Shimonit nëntë qytete bashkë me kullotat përkatëse; ¹¹⁻¹⁶ishin qytetet Hevron, që njëkohësisht ishte caktuar si qytet strehimi për vrasësit pa paramendim, Livna, Jatir, Eshtemoa, Holon, Devir, Ashan, Juta dhe Bet-Shemesh. Qyteti Hevron ndodhet në malësinë e Judës dhe në atë kohë ende quhej Kirjat-Arva (qyteti i Arvës) sipas Arvës, atit të Anakut. Pasardhësit e Aharonit e morën qytetin

bashkë me kullotat, kurse tokën e punueshme dhe fshatrat rreth qytetit izraelitët ia kishin dhënë për trashëgim Kalevit, birit të Jefuneut. ¹⁷Prej territorit të fisit të Benjamin pasardhësit e Aharonit morën katër qytete: Givonin, Gevën, ¹⁸Anatotin dhe Alemetin – ¹⁹këto bëjnë gjithsej 13 qytete bashkë me kullotat përkatëse. ²⁰⁻²²Pasardhësit e tjerë të Kohatit morën katër qytete prej territorit të fisit të Efraimit: Shehemin në malësinë e Efraimit, njëkohësisht qytetin strehim për vrasësit pa paramendim, Gezerin, Kivcajimin dhe Bet-Horonin. ²³⁻²⁴Përveç këtyre, ata morën prej territorit të fisit të Danit katër qytete: Elteken, Gibetonin, Ajalonin dhe Gat-Rimonin ²⁵dhe prej territorit të fisit të Mënasheut perëndimor qytetet Taanah dhe Jivlam – ²⁶këto bëjnë gjithsej 10 qytete me kullotat përkatëse.

Qytetet e pasardhësve të Gershonit

²⁷Pasardhësit e Gershonit morën dy qytete prej territorit të fisit të Mënasheut lindor: Golanin në krahinë e Bashanit, njëkohësisht qytetin strehim për vrasësit pa paramendim, dhe Ashtarotin. ²⁸⁻²⁹Përveç këtyre, ata morën prej territorit të fisit të Jisakarit katër qytete: Kishjonin, Daveratin, Jarmutin dhe En-Ganimin, ³⁰⁻³¹prej territorit të fisit të Asherit katër qytete: Mishalin, Avdonin, Helkatin dhe Rehovin, ³²dhe tre qytete në territorin e fisit të Naftaliut: Kedeshin në Galile, një qytet strehimi për vrasësit pa paramendim, Hamot-Dorin, dhe Kartanin – ³³këto bëjnë gjithsej 13 qytete me kullotat përkatëse.

Qytetet e pasardhësve të Merarit

³⁴Pasardhësit e Merarit morën katër qytete prej territorit të fisit të Zevulunit: Joknamin, Kartën, ³⁵Rimonin dhe Nahalalin. ³⁶⁻³⁷Gjithashtu, në lindje të Jordanit, prej territorit të fisit të Ruvenit katër qytete: Becerin në rrafshnaltën me stepa, njëkohësisht qytetin strehim për vrasësit pa paramendim, Jahacin, Kedemotin dhe Mefaatin, ³⁸⁻⁴⁰dhe prej territorit të fisit të Gadit katër qytete: Ramotin në Gilead, qytet strehimi për vrasësit pa paramendim, Mahanaimin, Heshbonin dhe Jazerin – këto bëjnë gjithsej 12 qytete me kullotat përkatëse.

⁴¹⁻⁴²Përgjithësisht levitët morën, në mesin e territoreve të izraelitëve, 48 qytete me kullotat e tyre.

Zoti e mban premtimin

⁴³Zoti ua dha izraelitëve mbarë vendin që ua kishte premtuar me be të parëve të tyre. Ata e shtinë në dorë dhe e populluan. ⁴⁴Zoti u siguroi qetësi dhe paqe në të gjithë kufijtë, ashtu siç u kishte premtuar të parëve. Ai kishte bërë që ata t'i mundnin të gjithë armiqtë e tyre; askush nuk arriti t'i rezistonte. ⁴⁵Kështu u realizuan të gjitha të mirat që ia kishte premtuar Zoti Izraelit, popullit të tij. Asnjë fjalë prej premtimeve që u kishte dhënë Zoti, nuk mbeti pa u plotësuar.

Joshua nis njerëzit e fiseve lindore

22 Joshua i mbledhi njerëzit e fisit të Ruvenit, Gadit dhe Mënasheut lindor ²dhe u tha: "Ju keni bërë gjithçka që ju urdhëroi Moisiu, shërbëtori i Zotit, dhe gjithnjë i keni dëgjuar udhëzimet e mia. ³Ju asnjëherë nuk keni lënë në baltë vëllezërit tuaj, pjesën tjetër të izraelitëve, dhe jeni kujdesur që të zbatoni urdhrin e Zotit, Perëndisë suaj. ⁴Por tani Zoti u ka siguruar vëllezërve tuaj qetësi dhe paqe, sipas premtimit të tij, dhe ju mund të ktheheni në vendin tuaj, në anën tjetër të Jordanit, që jua ka dhënë Moisiu, shërbëtori i Zotit. ⁵Por mos harroni kurrë atë që ju tha Moisiu me këmbëngulje: «Ju duhet ta doni ♦ Zotin, Perëndinë tuaj, të dëgjoni vullnetin e tij, të zbatoni udhëzimet e tij, t'ia mbani besën dhe t'i shërbeni me gjithë zemër dhe me të gjitha forcat.»" ⁶Joshua u nda nga ata duke u dhënë bekimin e tij dhe i la të shkonin në shtëpi.

⁷Gjysmës së fisit të Mënasheut Moisiu i kishte dhënë pronë në lindje të Jordanit, në krahinë e Bashanit, kurse gjysma tjetër e kishte marrë pjesën e saj bashkë me fiset e tjera, në perëndim të Jordanit, atë pjesë që ua kishte dhënë Joshua. Joshua, pasi u dha bekimin, i la burrat e Mënasheut lindor të shkonin në shtëpi ⁸dhe u tha: «Ju ktheheni në shtëpi të ngarkuar me pasuri, me argjend, ar, bronz, hekur, me shumë veshje dhe shumë bagëti. Ndajeni plaçkën me vëllezërit e fisit tuaj!»

♦ Në Lindjen e Afërt në lashtësi fjala "dashuri" ishte termin politik që shënonte besnikëri të plotë ndaj mbretit.

Altari pranë Jordanit bëhet shkak grindjeje

⁹Burrat e fiseve të Ruvenit, të Gadit dhe të Mënasheut lindor u ndanë nga izraelitët e tjerë dhe nga Shilo morën rrugën për në atdheun e tyre. Ata e lanë vendin e Kënaanit për të shkuar në vendin e tyre në lindje të Jordanit. Me anë të Moisiut, Zoti i kishte lejuar të nguleshin atje. ¹⁰Kur ata arritën në Gelilot, pa u larguar nga vendi i Kënaanit, ata ngritën një altar të madh fare afër Jordanit. ¹¹Ndër izraelitët e tjerë u përhap lajmi: «Burrat e Ruvenit, të Gadit dhe të Mënasheut lindor kanë ngritur një altar pranë Gelilotit në Jordan, në anën tonë të kufirit!» ¹²Pastaj në Shilo u mbledhën të gjithë burrat e Izraelit për të shkuar në luftë kundër fiseve lindore.

¹³Ata dërguan në Gilead Pinhasin, birin e priftit Elazar, për të biseduar me burrat e Ruvenit, Gadit dhe Mënasheut lindor. ¹⁴Atë e shoqëruan edhe dhjetë kryetarët e fiseve perëndimore të Izraelit, secili kryetar i

nderuar i klanit të tij. ¹⁵⁻¹⁶Ata mbërritën në Gilead dhe, në emër të të gjithë kishës së Zotit, i pyetën burrat e Ruvenit, të Gadit dhe Mënashaut lindor:

«Përse ia keni shkelur besën Perëndisë së Izraelit dhe i keni kthyer shpinën? Ju keni ndërtuar një altar; kështu keni ngritur krye kundër tuj! ¹⁷A nuk mjafton fajësia, me të cilën jemi ngarkuar në Peor dhe që peshon mbi ne edhe sot? Ju e dini se për këtë Zoti e ndëshkoi mbarë bashkësinë. ¹⁸E tani largoheni rishitas nga Ai! Në qoftë se bëni kështu, zemërimi i tij do të bjerë mbi tërë bashkësinë e Izraelit. ¹⁹Por, në qoftë se mendoni se vendi juaj është i papastër, atëherë kaloni te ne, në vendin e Zotit, atje ku e ka ngritur banesën e tij. Nguluni te ne! Por mos u rebeloni kundër Zotit dhe mos na tërhiqni pas vetes. Mos ngrini një altar tjetër, për të rivalizuar altarin e Zotit, Perëndisë sonë! ²⁰Mendoni Ahanin, birin e Zerahut, që vodhi pjesën e plaçkës që Zoti e kishte caktuar për shkatërrim. Ai ishte vetëm një njeri, e megjithatë për këtë u ndëshkua mbarë bashkësia e izraelitëve. Faji që bëri ai nuk mund të shlyej vetëm me vrasjen e tij.

Pajtimi midis fiseve lindore dhe fiseve perëndimore

²¹Burrat e Ruvenit, të Gadit dhe të Mënashaut lindor iu përgjigjën të dërguarve të izraelitëve: ²²⁻²³«Ne i bëjmë thirrje Zotit, Perëndisë së gjithëpushtetshëm, si dëshmitar! Ai e di përse ne kemi vepruar kështu, siç duhet ta dijë edhe mbarë Izraeli. Në qoftë se e kemi ndërtuar këtë altar për t'i kthyer shpinën Zotit dhe për t'ia shkelur besën, Zoti le të na vërë para përgjegjesisë dhe të na dorëzojë te ju. Ne nuk kishim aspak qëllim që të kushtonim ndonjë flijim në këtë altar. ²⁴Përkundrazi, këtë altar ne e ngritëm të shqetësuar për të ardhmen, që pasardhësit tuaj të mos u thonin pasardhësve tanë: «Çfarë ju lidh ju me Zotin, Perëndinë e Izraelit? ²⁵Megjithatë, ai vetë e ka vënë Jordanin si kufi mes jush dhe mes nesh! Kështu, ju nuk i takoni popullit të Zotit.» ²⁶Prandaj e kemi ngritur këtë altar, – ²⁷jo për flijime përkushtimi ose flijime miqësie, por si shenjë lidhëse mes nesh dhe jush, mes pasardhësve tanë dhe pasardhësve tuaj. Ajo duhet ta dëshmojë se ne kemi të drejtë të vijmë në shenjtëroren e Zotit për t'i kushtuar atij flijime përkushtimi, flijime miqësie dhe flijime të tjera. Pasardhësit tuaj të mos u thonë pasardhësve tanë se këta nuk i takojnë kishës së Zotit. ²⁸Por në një rast të tillë, pasardhësit tanë le të thonë: «Shikojeni këtë altar! Pasardhësit tanë e kanë ndërtuar pikërisht sipas modelit të altarit që është në shenjtëroren e Zotit – jo për të kushtuar flijime përkushtimi ose flijimet e miqësisë, por si shenjë që edhe ne i takojmë Zotit.» ²⁹Ne nuk kemi qëllim t'i kthejmë shpinën Zotit dhe të ndërtojmë një altar për të rivalizuar altarin në shenjtëroren e Zotit, Perëndisë sonë, ku kushtohen flijime.»

³⁰Prifti Pinhas, si dhe dhjetë udhëheqësit e nderuar të kishës, dhjetë kryetarët e klaneve – e pranuan atë që thanë burrat e fiseve të Ruvenit, të Gadit dhe të Mënashaut lindor për t'u mbrojtur. ³¹Pinhasi tha: «Kështu, pra, ju nuk keni ndër mend t'i ktheni shpinën Zotit. Tani ne e dimë se Zoti na përkrah. Me sjelljen tuaj ju i keni shpëtuar izraelitët nga ndëshkimi i Zotit.»

³²Pastaj, Pinhasi dhe të dërguarit e tjerë u kthyen në vendin e Kënaanit dhe i njoftuan izraelitët për gjithçka. ³³Këta e pranuan sjelljen e burrave të Ruvenit dhe të Gadit dhe lavdëruan Perëndinë. Ata nuk panë asnjë shkak tjetër për të shkuar në luftë kundër tyre dhe për të shkretuar vendin e tyre.

³⁴Njerëzit e Ruvenit dhe të Gadit i vunë altarit një emër dhe shpallën: «Kjo është për ne shenja që dëshmon që Zoti është Perëndia jonë.»

Fjalimi i ndarjes i Joshuas

23 Kishin kaluar shumë vjet që nga koha kur Zoti u dha izraelitëve paqe dhe i siguroi nga të gjithë armiqtë e tyre. Ndërkohë Joshua ishte plakur shumë. ²Prandaj ai i thirri të gjithë përfaqësuesit e Izraelit, kryetarët e klaneve, kryetarët e familjeve, gjyqtarët, mbikëqyrësit dhe u tha:

«Tani jam shumë plak dhe jetës sime po i afrohet fundi. ³Ju keni parë me sytë tuaj se si Zoti, Perëndia juaj, i ka mundur popujt e këtij vendi; se si ka luftuar ai vetë për ju. ⁴Mbarë vendin, nga Jordani deri në Detin Mesdhe, e kam ndarë me short ndërmjet fiseve tuaja, edhe territorin e popujve që ende nuk ju janë nënshtruar.

⁵Zoti, Perëndia juaj, do t'i dëbojë ata përpara jush dhe ju do ta shtini në dorë vendin e tyre, sipas premtimit të tij. ⁶Kini kujdes të zbatoni gjithçka që është shkruar në librin e Ligjit të Moisiut. Udhëhiquni pikërisht sipas këtij Ligji dhe mos u largoni nga rruga e drejtë. ⁷Qëndroni larg popujve të huaj që banojnë ende afër jush në tokën e premtuar. Mos adhuroni perënditë e tyre; mos iu luteni dhe mos u betoni për emrat e tyre. ⁸Mbajani besën Zotit, siç keni bërë deri tani!

⁹Ju e keni parë vetë se Zoti ka dëbuar përpara jush popujt të mëdhenj dhe të fuqishëm; edhe sot askush nuk ka arritur t'ju qëndrojë. ¹⁰Secili prej jush ka vënë përpara një mijë ushtarë të armikut, sepse Zoti, Perëndia juaj, luftoi për ju, sipas premtimit të tij. ¹¹Edhe në të ardhmen jeta juaj varet nga ajo nëse e doni Zotin, Perëndinë tuaj, ose jo. ¹²Në qoftë se i ktheni shpinën dhe lidheni me popujt që banojnë në vendin tuaj, në qoftë se bëni martesë me ta, ¹³atëherë Zoti, Perëndia juaj, nuk do t'i dëbojë më këta popuj përpara jush. Për këtë të jeni të sigurt! Atëherë ata do të jenë për ju njerëz të rrezikshëm, si një kurth ose një lak i ngritur dhe të dhembshëm si një halë në sy ose si një hosten. Në fund, askush prej jush nuk do të mbetet në vendin e mirë që jua ka dhënë Zoti, Perëndia juaj.

¹⁴Jeta ime tashmë ka arritur në fundin e saj. Prandaj po ju them që të mos harroni kurrë se Zoti, Perëndia juaj, nuk la pa plotësuar asnjërin nga premtimet e tij dhe se të gjitha të mirat që jua premtoi janë realizuar. ¹⁵⁻¹⁶Por, ashtu siç i ka mbajtur premtimet e tij, po ashtu ai do të realizojë edhe paralajmërimet e tij. Zoti, Perëndia juaj, ka bërë besëlidhje me ju dhe pret prej jush që të qëndroni besnikë ndaj kësaj besëlidhjeje.

Në qoftë se u drejtoheni perëndive të tjera dhe i adhuroni ato, zemërimi i tij do të bjerë mbi ju dhe pas disa kohësh asnjë prej jush nuk do të mbetet në këtë vend të mirë që jua ka dhënë Zoti.

Joshua i kujton izraelitët në Shehem për veprat e Perëndisë

24 Joshua lajmëroi të mblidheshin të gjitha fiset e Izraelit në Shehem.

Urdhëroi të vinin të gjithë pleqtë, kryetarët, gjyqtarët dhe mbikëqyrësit. Ata qëndruan afër shenjtërores. ²Atje Joshua u tha:

”Zoti, Perëndia e Izraelit, ju thotë: «Para shumë kohësh, të parët tuaj banonin në anën tjetër të lumit Eufrat dhe adhurorin perëndi të huaja. Kjo gjë vazhdoi deri në kohën e Terahut, atit të Avrahamit dhe të Nahorit. ³Por pastaj, unë e solla stërgjyshin tuaj, Avrahamin, nga vendi matanë Eufratit dhe bëra që ai të përshkonte mbarë vendin e Kënaanit. Atij i dhashë një bir, Izakun, ⁴por Izakut i dhashë dy djem, Jakovin dhe Esavin. Esavit i caktova për pronë malësinë e Seirit; Jakovi dhe djemtë e tij emigruan më vonë në Egjipt.

⁵⁻⁶Paraardhësve tuaj ua dërgova Moisiun dhe Aharonin dhe bëra që Egjiptin të godisnin fatkeqësi të mëdha. I nxora jashtë Egjiptit dhe i solla deri në Detin e Xunkthtë. Egjiptianët po i ndiqnin nga pas me karrocet e tyre të luftës. ⁷Kur e panë veten keq, të parët tuaj më thirrën për ndihmë. Atëherë unë bëra që mes tyre dhe egjiptianëve të krijohet një errësirë e dendur dhe, në fund, bëra që dallgët e detit të binin përmbi egjiptianët, kështu që ata u mbytën. Ju e dini fare mirë se ua provova egjiptianëve fuqinë time. Pastaj, ju jeni ende shumë vjet në shkretëtirë, ⁸derisa ju solla në vendin e amorasve. Ata ju kundërshtuan dhe unë i dorëzova tek ju. Ia dorëzova shkatërrimit dhe ju arritët ta shtinit në dorë vendin e tyre. ⁹Edhe Balaku, mbreti i moavasve, ju zuri rrugën. Ai bëri që Bilami të vinte për t’ju mallkuar. ¹⁰Por unë nuk lejova që Bilami t’ju bënte keq. Ai u detyrua t’ju bekonte kundër vullnetit të tij dhe kështu ju shpëtova nga planet e mbretit Balak.

¹¹Pastaj kaluat nëpër Jordan dhe shkuaat deri në Jeriho. Edhe banorët e Jerihos luftuan kundër jush, por unë ju ndihmova të mundnit jo vetëm ata, por edhe banorët e tjerë të vendit: amorasit, perizasit, kënanasit, hitasit, girgashasit, horasit dhe jevusasit. ¹²U kalla atyre një tmer çoroditës dhe i asgjësova para jush, pikërisht siç veprova me të dy mbretërit amoras në anën tjetër të Jordanit.

Për të gjitha këto më detyroheni mua e jo armëve ose forcave tuaja! ¹³Pastaj jua dhashë këtë vend, arat e të cilit nuk i keni punuar më parë, dhe qytetet që ju vetë nuk i keni ndërtuar. E tani banoni në to dhe hani rrushin e hardhive dhe ullinjte e pemëve që nuk i keni mbjellë vetë.»

¹⁴Prandaj nderojeni dhe përfilleni Zotin! – vazhdoi Joshua. – Shkoni pas tij me besë dhe drejtësi. Ndahuni prej perëndive që i kanë adhuruar të parët tuaj kur ishin matanë Eufratit dhe në Egjipt dhe dëgjoni Zotin!

¹⁵Në qoftë se nuk jeni gati të bëni kështu, vendosni që sot se cilit doni t’i shërbeni: perëndive që kanë adhuruar të parët tuaj, ose perëndive të amorasve, në vendin e të cilëve banoni tani. Por unë dhe familja ime jemi të vendosur t’i shërbejmë Zotit.»

¹⁶Populli u përgjigj: «Si mund të largohemi nga Zoti dhe t’u shërbejmë perëndive të tjera? ¹⁷Zoti, Perëndia jonë, i nxori të parët tanë nga skllavëria në Egjipt dhe ne i dimë të gjitha mrekullitë e mëdha që i kreu atëherë. Ai na mbrojti ne gjatë gjithë rrugës deri këtu, përmes krahinës së popujve të huaj. ¹⁸Ai i ka dëbuar të gjithë popujt përpara nesh, madje edhe amorasit që banonin dikur këtu. Për këtë, do t’i shërbejmë Zotit; vetëm ai është Perëndia jonë!»

¹⁹Por Joshua u tha: «Mos mendoni se është e lehtë t’i shërbeni Zotit, i cili kërkon ta dëgjoni me përkushtim. Ai nuk do t’ju tolerojë në qoftë se nuk i qëndroni besnikë. ♦ ²⁰Në qoftë se largoheni nga ai dhe shkoni pas perëndive të tjera, ai do të kthehet kundër jush dhe do t’ju ndëshkojë rëndë. Pastaj do t’ju asgjësojë, megjithëse deri tani ju ka bërë shumë të mira.»

²¹Por populli iu përgjigj: «Përkundrazi, ne do t’i shërbejmë Zotit!♦♦

²²Atëherë Joshua tha: «Ju jeni dëshmitarë kundër vetes suaj dhe do të dëshmoni që ju vetë keni vendosur për Zotin dhe doni t’i shërbeni atij.»

«Ashtu le të bëhet!» – thanë.

²³«Atëherë largoni perënditë e huaja që i keni ende! – tha Joshua. – Merrni përsipër të qëndroni besnikë ndaj Zotit, Perëndisë së Izraelit!»

²⁴Populli u përgjigj: «Do t’i shërbejmë Zotit, Perëndisë sonë, dhe do ta dëgjojmë atë.»

²⁵Kështu, atë ditë Joshua si përfaqësues i popullit lidhi besën me Zotin dhe i dha popullit ligjet dhe rregullat që duhej të ndiqte. ²⁶Ai i shkroi të gjitha detyrimet ligjësore në librin e Ligjit të Zotit. Pastaj mori një gur të madh dhe e vuri nën lirin pranë shenjtërores në Shehem. ²⁷«Shikojeni këtë gur! – i tha ai popullit. – Le të bëhet dëshmitar, sepse ka dëgjuar gjithçka rreth marrëveshjes që bëri Zoti me ne. Le t’ju kujtojë ai për këtë, që të mos ia shkëlni besën Zotit.»

²⁸Joshua e la popullin të shkonte dhe secili u kthye në vendbanimin e tij të caktuar.

♦ d.m.th. Zoti nuk do t'i anulonte mallkimet lidhur me shkeljen e besëlidhjes.

♦♦ Breznia e parë i përmbahej besëlidhjes, megjithëse Joshua u desh të nxiste disa familje të flaknin perënditë e vjetra. Çdo familje u desh të vendoste për vete, sepse besëlidhja ishte kryesisht punë familjeje (Veprat 16,31).

Vdekja e Joshuas

²⁹Joshua, biri i Nunit, shërbëtori i Zotit, vdiq disa kohë më vonë në moshën 110 vjeç. ³⁰Atë e varrosën në pronën e tij të trashëguar në Timnat-Serah, që gjendet në veri të malit Gaash, në malësinë e Efraimit.

³¹Izraelitët mbetën besnikë ndaj Zotit edhe pas vdekjes së Joshuas, aq sa jetuan pleqtë që ishin dëshmitarë të gjithë asaj që kishte bërë Zoti për Izraelin. ³²Eshtrat e Josefit, që izraelitët i kishin sjellë me vete nga Egjipti, i vendosën në Shehem, në tokën që Jakovi ua kishte blerë bijve të Hamorit (Hamori është ati i Shehemit) për 100 monedha argjendi dhe që bën pjesë në pronën e trashëguar të fisit të Josefit. ³³Kur vdiq Elazari, biri i Aharonit, atë e varrosën në Give, qytet në malësinë e Efraimit, të cilin ia kishte dhënë birit të tij, Pinhasit, për vendbanim.♦

♦ Këta rreshta lidhin librin e Joshuas me atë të Gjyqtarëve, dhe kështu bëjnë dallim ndërmjet bekimeve të breznisë së parë dhe mjerimit të breznisë së mëpasshme.